

Lin Piao

Leve segern i folkkriget

Till tjugooårsminnet av segern i det kinesiska folkets försvarskrig mot Japan

”Leve segern...” kom ut i flera upplagor på svenska (den första 1965). Skriften ansågs då vara en auktoritativ redogörelse för Maos syn på ”folkkrig” och användes t ex flitigt av de svenska maoisterna när de utformade sin linje i den svenska Vietnamrörelsen (DFFG).*

Vid det kinesiska kommunistpartiets nionde kongress 1969 utsågs Lin till Maos efterträdare. Men snart började hans stjärna dala och i september 1971 omkom han i en flygolycka i Yttre Mongoliet, när han (tillsammans med sin familj) försökte fly till Sovjetunionen. Efter det fördes en häftig kritikkampanj mot honom och hans skrifter drogs in. Därför är denna skrift numera svåråtkomlig.

Innehåll

Inledning.....	1
Huvudmotsättningen under perioden för försvarskriget mot Japan och Kinas kommunistiska partis linje.....	2
Tillämpa enhetsfrontlinjen och -politiken riktigt	5
Lita på bönderna och upprätta basområden på landsbygden.....	9
Bygg upp en folkarmé av ny typ	11
Genomför folkkrigets strategi och taktik	13
Håll fast vid självtillitens politik	16
Den internationella betydelsen av kamrat Mao Tsetungs teori om folkkriget	17
Besegra den amerikanska imperialismen och dess lakejer i folkkriget.....	22
Chrusjtjov-revisionisterna är folkkrigets förrädare	24

* Det gäller särskilt de s k brännpunkts- och bit-för-bit-teorierna, se [Lärdomar av den svenska Vietnamrörelsen, del 1](#) och [del 2](#). För Maos idéer om folkkrig m m, se även [Stuart Schram: Mao Tse-tungs tänkande 1937-1949](#).

Inledning

Gott och väl tjugo år har förflutit sedan vår seger i det stora försvarskriget mot Japan.

Efter en lång period av heroisk kamp vann det kinesiska folket, under ledning av Kinas kommunistiska parti och ordförande Mao Tsetung, för två årtionden sedan den slutliga segern i sitt krig mot de japanska imperialisterna, som hade försökt att underkuva Kina och uppsluka hela Asien.

Det kinesiska folkets försvarskrig var en viktig del av det världsomfattande kriget mot den tyska, japanska och italienska fascismen. Kinas folk erhöll stöd från folken och de anti-fascistiska krafterna över hela världen. Och i sin tur gav det kinesiska folket ett viktigt bidrag till segern i det anti-fascistiska kriget i dess helhet.

Av de otaliga anti-imperialistiska strider som under de senaste hundra åren utkämpats av det kinesiska folket, var försvarskriget mot Japan det första som slutade med fullständig seger. Det intar en ytterst betydelsefull plats i krigshistorien och i historien om det kinesiska folkets revolutionära krig samt de krig som världens förtryckta nationer utkämpar mot imperialistisk aggression.

Det var ett krig, i vilket ett svagt, halvkolonialt och halvfeodalt land triumferade över ett starkt, imperialistiskt land. Under en lång period, som följde på de japanska imperialisternas invasion i Kinas nordöstra provinser, förde Kuomintang en politik att icke göra motstånd. Under försvarskrigets tidiga skede utnyttjade de japanska imperialisterna sin militära överlägsenhet till att tränga djupt in i Kina och ockupera halva dess territorium. Angriparnas massiva attacker och de anti-japanska känslor som väcktes bland folket över hela landet, tvingade Kuomintang att delta i försvarskriget, men snart därpå antog det en politik av passivt motstånd mot Japan och aktiv kamp mot kommunistiska partiet. Det tunga ansvaret att bekämpa den japanska imperialismen föll sålunda på Åttonde routearmén, Nya fjärde armén och folket i de befriade områdena, alla ledda av kommunistiska partiet. Vid krigsutbrottet hade Åttonde route-armén och Nya fjärde armén endast några tiotusental man och var ytterligt underlägsna i fråga om både vapen och utrustning, och under lång tid låg de under korseld från de japanska imperialisterna å ena sidan och kuomintangtrupperna å den andra. Men de växte sig allt starkare under krigets gång och blev huvudstyrkan i kampen mot den japanska imperialismen.

Hur var det möjligt för ett svagt land att slutligen besegra en stark makt? Hur var det möjligt för en skenbart svag armé att bli huvudstyrkan i kriget?

De viktigaste orsakerna var att försvarskriget mot Japan var ett äkta folkkrig, lett av Kinas kommunistiska parti och ordförande Mao Tsetung, ett krig i vilket de riktiga marxist-leninistiska politiska och militära riktlinjerna genomfördes, och att Åttonde routearmén och Nya fjärde armén var verkliga folkarméer, vilka i full omfattning tillämpade den strategi och taktik för ett folkkrig som formulerats av kamrat Mao Tse-tung.

Kamrat Mao Tsetungs teori om och riktlinjer för folkkriget har på ett skapande sätt berikat och utvecklat marxismen-leninismen. Det kinesiska folkets seger i det anti-japanska kriget var en seger för folkets krig, för marxismen-leninismen och för Mao Tsetungs tänkande.

Före kriget mot Japan hade Kinas kommunistiska parti genomgått Första revolutionära inbördeskriget 1924-1927 och Andra revolutionära inbördeskriget 1927-1936 samt sammanfattat erfarenheterna och lärdomarna av framgångarna och nederlagen i dessa krig och Mao Tsetungs tänkande hade vunnit en ledande roll inom partiet. Detta var den fundamentala garantin för partiets förmåga att leda Kinas folk till seger i försvarskriget.

Det kinesiska folkets seger i försvarskriget beredde vägen för erövrandet av statsmakten i hela landet. Då Kuomintang-reaktionärerna år 1946, med stöd av de amerikanska imperialisterna,

inledde ett landsomfattande inbördeskrig, utvecklade kommunistiska partiet och kamrat Mao Tsetung ytterligare teorin om folkkriget, ledde det kinesiska folket i ett folkkrig av ännu större omfattning. Och inom en tidrymd av något mer än tre år vanns den stora segern i folkets befrielsekrig, upphörde imperialismens, feodalismens och byråkratkapitalismens välde i vårt land och grundades Folkrepubliken Kina.

Segern i det kinesiska folkets revolutionära krig bröt den imperialistiska fronten i öster, åstadkom en stor förändring i maktbalansen i världen och påskyndade den revolutionära rörelsen bland folken i alla länder. Från och med nu inträdde den nationella befrielseörelsen i Asien, Afrika och Latinamerika i en ny historisk period.

I dag upprepar de amerikanska imperialisterna i världsomfattande skala de handlingar som de japanska imperialisterna begick i Kina och andra delar av Asien. Det har blivit en tvingande nödvändighet för folken i många länder att bemästra och begagna sig av folkkriget som ett vapen mot den amerikanska imperialismen och dess lakejer. På alla tänkbara sätt söker den amerikanska imperialismen och dess förbundna att kväva det revolutionära folkkrigets flammor. Chrusjtjov-revisionisterna, vilka fruktar folkkriget som pesten, överöser det med skymf-ord. Dessa båda ha sammansvurit sig för att hindra och sabotera folkkriget. Under dessa förhållanden är det av vital praktisk betydelse att se tillbaka på de historiska erfarenheterna från den stora segern i folkets krig i Kina och att rekapitulera kamrat Mao Tsetungs teori om folkkriget.

Huvudmotsättningen under perioden för försvarskriget mot Japan och Kinas kommunistiska partis linje

Kinas kommunistiska parti och kamrat Mao Tsetung var i stånd att leda det kinesiska folket till seger i försvarskriget mot Japan, huvudsakligen emedan de utarbetade och tillämpade en marxist-leninistisk linje.

I det kamrat Mao Tsetung stödde sig på marxismen-leninismens grundsatser och tillämpade klassanalysens metod, analyserade han för det första den inbördes omvandling av Kinas principiella och icke-principiella motsättningar som följde på den japanska imperialismens invasion i Kina, för det andra de följande förändringarna i klassförhållandena inom Kina och i de internationella förhållandena, och för det tredje styrkebalansen mellan Kina och Japan. Denna analys gav den vetenskapliga grund, på vilken försvarskrigets politiska och militära linjer formulerades.

Det hade sedan länge funnits två grundläggande motsättningar i Kina — motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen samt motsättningen mellan feodalismen och folkets massor. Under tio år före försvarskrigets utbrott hade den reaktionära Kuomintang-klicken, vilken representerade imperialismens, de stora godsägarnas och storbourgeoisens intressen, fört inbördeskrig mot Kinas kommunistiska parti och den av kommunisterna ledda Arbetarnas och böndernas röda armé, vilka representerade det kinesiska folkets intressen. År 1931 invaderade och besatte den japanska imperialismen nordöstra Kina. Därpå, och speciellt efter 1935, ökade och utsträckte den sin aggression mot Kina och trängde allt djupare in i vårt territorium. Som resultat av invasionen skärpte den japanska imperialismen sin motsättning till den kinesiska nationen i ytterligt hög grad och åstadkom förändringar i förhållandet mellan klasserna i Kina. Att göra slut på inbördeskriget och förena alla krafter mot den japanska aggressionen blev folkets angelägna, landsomfattande krav. Förändringar av varierande grad ägde också rum i den politiska hållningen hos den nationella bourgeoisin och de olika grupperna inom Kuomintang. Och händelserna i Sian 1936¹ var det mest belysande exemplet härpå.

¹ Under inflytande av De kinesiska arbetarnas och böndernas röda armé och folkets antijapanska rörelse, samtyckte Kuomintangs nordöstra armé under Chang Hsueh-liang och Kuomintangs 17:e routearmén under Yang

Hur skulle man värdera förändringarna i Kinas politiska läge och vilka slutsatser kunde dras? Denna fråga stod i direkt samband med den kinesiska nationens förmåga att överleva.

Under en period som föregick försvarskrigets utbrott var ”vänster”-opportunisterna, representerade av Wang Ming, inom Kinas kommunistiska parti blinda för de viktiga förändringar i det politiska läget i Kina, som orsakats av den japanska aggressionen efter 1931. De förnekade skärpningen av den kinesisk-japanska nationella motsättningen och olika befolknings-skiktets krav på ett försvarskrig. I stället betonade de att alla de kontrarevolutionära fraktionerna och mellanskikten i Kina samt alla de imperialistiska länderna utgjorde ett enda block. De framhållde i sin ”den stängda dörrens politik” och fortsatte att rekommendera: ”Ner med hela rasket”.

Kamrat Mao Tsetung bekämpade resolut de ”vänster”-opportunistiska misstagen och analyserade ingående den nya situationen i den kinesiska revolutionen.

Han framhöll, att den japanska imperialismens försök att förvandla Kina till en japansk koloni, skärpte motsättningen mellan Kina och Japan och gjorde denna till huvudmotsättningen, att Kinas inre klassmotsättningar — såsom de mellan folkets massor och feodalismen, mellan bönderna och godsägarklassen, mellan proletariatet och bourgeoisin och mellan bönderna och städernas småbourgeoisin å ena sidan och bourgeoisin å den andra fortfarande kvarstod men att de alla som resultat av det angreppskrig som Japan utlöst, hade reducerats till andra rangs eller underordnad plats samt att kamp mot den japanska imperialismen över hela Kina hade blivit ett gemensamt krav från folket i alla samhällsskikt och klasser, utom en handfull pro-japanska förrädare bland de stora godsägarna och storbourgeoisin.

Allteftersom motsättningen mellan Kina och Japan tilltog och blev den huvudsakliga, övergick motsättningen mellan Kina och imperialistiska länder som Storbritannien och Förenta staterna till att bli av underordnad betydelse. Sprickan mellan Japan och de andra imperialistiska makterna hade vidgats till följd av den japanska imperialismens försök att förvandla Kina till sin egen privata koloni. Detta gjorde det möjligt för Kina att utnyttja dessa motsättningar för att isolera och bekämpa den japanska imperialismen.

Skulle partiet, ställt inför den japansk-imperialistiska aggressionen, fortsätta inbördeskriget och den agrara revolutionen? Eller skulle det höja den nationella befrielsens fana, ena sig med alla krafter som kunde enas för att bilda en bred, nationell enhetsfront och koncentrera sig på kampen mot den japanske angriparen? Detta var det problem som vårt parti stod inför.

Kinas kommunistiska parti och kamrat Mao Tsetung formulerade linjen för den antijapanska nationella enhetsfronten på grundval av sin analys av det nya läget. Under den nationella befrielsens fana manade partiet till nationell enhet och enat motstånd mot den japanska imperialismen, en maning som vann ett glödande gensvar från hela landet. Tack vare de gemensamma ansträngningarna från vårt parti och Kinas patriotiska arméer och folk, tvingades slutligen Kuomintang styrande klick att upphöra med inbördeskriget, och en ny situation med samarbete mellan Kuomintang och kommunisterna för gemensamt försvar mot Japan skapades.

På sommaren 1937 utlöste den japanska imperialismen sitt totala angreppskrig mot Kina. Det landsomfattande försvarskriget bröt därigenom ut.

Kunde detta krig bli segerrikt? Och hur skulle segern vinnas? På dessa frågor fordrade hela det kinesiska folket ett omedelbart svar.

Hu-cheng till den antijapanska nationella förenade front som föreslagits av Kinas kommunistiska parti och fordrade att Chiang Kai-shek skulle göra slut på inbördeskriget och förena sig med kommunistiska partiet för att bekämpa japanerna. Chiang Kai-shek vägrade. Den 12 december 1936 arresterade Chang Hsuehliang och Yang Hu-cheng honom i Sian. Med hela nationens intresse för ögonen erbjöd Kinas kommunistiska parti medling och Chiang Kai-shek nödgades att anta villkoren för enhet med kommunistiska partiet och för motstånd mot Japan.

Defaitisterna framträdde med en försäkran att Kina inte kunde hålla stånd mot Japan och att nationen var dömd att bli underkuvad. De blinda optimisterna försäkrade däremot att Kina skulle kunna vinna mycket snabbt, utan stora ansträngningar.

Kamrat Mao Tsetung, som stödde sig på en konkret analys av den kinesiska nationen och av den japanska imperialismen — huvudmotsättningens två sidor — visade att samtidigt som ”teorin om nationellt underkuvande” var felaktig, var ”teorin om snabb seger” ohållbar, och han drog den slutsatsen, att försvarskriget skulle bli ett långvarigt krig, i vilket Kina slutligen skulle avgå med seger.

I sitt berömda verk *Om långvarigt krig* framhöll kamrat Mao Tsetung Kinas och Japans, de båda motståndarna, kontrasterande drag. Japan var ett mäktigt imperialistiskt land. Men den japanska imperialismen befann sig i sin nedgångsperiod. Det krig den hade utlöst var ett aggressionskrig, ett krig som var reaktionärt och barbariskt. Själv led den brist på trupper och materiella resurser och kunde inte klara ett långvarigt krig. Den företrädde en orättfärdig sak och fick därför magert internationellt stöd. Kina var å andra sidan ett svagt, halvkolonialt och halvfeodalt land. Men det befann sig i sin uppgångsperiod. Det utkämpade ett krig mot aggression, ett krig som var progressivt och rättvist, det hade tillräckliga manskapsreserver och materiella resurser för att utstå ett långvarigt krig, och internationellt åtnjöt Kina vidsträckt sympati och stöd. Häri innefattades alla de viktigaste faktorerna i det kinesisk-japanska kriget.

I fortsättningen visade han hur dessa faktorer skulle öva inflytande på krigets förlopp. Japans övertag var tillfälligt och skulle gradvis minska som följd av våra ansträngningar. Dess ogynnsamma läge var fundamentalt, det skulle inte kunna övervinnas utan skulle gradvis förvärras under krigets lopp. Kinas underläge var tillfälligt och kunde gradvis inhämtas. Dess fördelar var väsentliga och skulle spela en växande positiv roll under krigets förlopp. Japans överläge och Kinas underläge gjorde det omöjligt för Kina att vinna en snabb, seger. Kinas fördelar och Japans nackdelar bestämde oundvikligheten av Japans nederlag och Kinas slutliga seger.

På grundval av denna analys formulerade kamrat Mao Tsetung strategin för ett långvarigt krig. Kinas försvarskrig skulle bli långvarigt och långvariga ansträngningar skulle erfordras för att gradvis försvaga fiendens styrkor och öka våra egna, så att fienden skulle övergå från att vara stark till att bli svag och vi skulle övergå från att vara svaga till att bli starka, och ackumulera tillräcklig styrka för att slutligen besegra honom. Kamrat Mao Tsetung framhöll, att med förändringen i styrkebalansen mellan fienden och oss, skulle försvarskriget komma att genomgå tre skeden, nämligen den strategiska defensivens, den strategiska pattställningens samt den strategiska offensivens. Det var alltså en process i vilken folket mobiliserades, organiserades och beväpnades. Det var endast genom att mobilisera hela folket till att utkämpa ett folkkrig som man skulle kunna hålla ut i försvarskriget och besegra de japanska angriparna.

För att förvandla det antijapanska kriget till ett verkligt folkkrig, satte vårt parti sin fasta lit till folkets bredaste massor, enade sig med alla de antijapanska krafter som kunde enas samt konsoliderade och byggde ut den antijapanska nationella enhetsfronten. Vårt partis grundläggande linje var: att dristigt väcka folkets massor och stärka dess krafter, så att de, under partiets ledning, kunde besegra angriparna och bygga upp ett nytt Kina.

Försvarskriget mot Japan utgjorde ett historiskt skede i Kinas nya demokratiska revolution. Vårt partis linje under försvarskriget syftade inte endast till att vinna segern i kriget, utan också till att lägga grunden till den landsomfattande segern i den nya demokratiska revolutionen. Endast fullbordandet av den nya demokratiska revolutionen gör det möjligt att genomföra en socialistisk revolution. Med hänsyn till relationerna mellan de demokratiska och de socialistiska revolutionerna, sade kamrat Mao Tsetung:

Då en artikel skrives, kan dess andra hälft inte skrivas förrän första hälften är färdig. En förutsättning för socialismens seger är beslutsam ledning för den demokratiska revolutionen.²

Den konkreta analysen av konkreta förhållanden och den konkreta lösningen av konkreta motsättningar är själva själen i marxismen-leninismen. Kamrat Mao Tsetung har ständigt varit i stånd att särskilja huvudmotsättningen från en mångfald av motsättningar, på ett konkret sätt analysera de två sidorna i denna huvudmotsättning och, ”genom att oemotståndligt pressa på från denna upphöjda kommandopunkt”, framgångsrikt lösa problemet med att förstå och behandla de olika motsättningarna.

Det var just på grundval av en sådan vetenskaplig analys som kamrat Mao Tsetung på ett riktigt sätt formulerade de politiska och militära linjerna för folkkriget under försvarskriget mot Japan, utvecklade sina tankar om upprättandet av basområden på landsbygden och användandet av landsbygden för att inringa städerna och slutligen inta dem, och uppställde en hel rad principer och riktlinjer, strategi och taktik, på de politiska, militära, ekonomiska och kulturella fälten för genomförandet av folkkriget. Det var detta som säkrade segern i försvarskriget och skapade förutsättningarna för en landsomfattande seger i den nya demokratiska revolutionen.

Tillämpa enhetsfrontlinjen och -politiken riktigt

För att vinna ett folkkrig är det oundgängligt nödvändigt att bygga upp den bredast möjliga enhetsfront och utarbeta en serie riktlinjer som kan säkerställa den mest fullständiga mobilseringen av de breda massorna, liksom enheten mellan alla krafter som kan förenas.

Den antijapanska nationella enhetsfronten omfattade alla de antijapanska klasserna och samhällslagren. Dessa klasser och samhällslager hade ett gemensamt intresse av att bekämpa Japan, ett intresse som utgjorde grundvalen för deras enhet. Men de skilde sig åt i frågan om graden av sin fasthet vid motståndet mot Japan, och det existerade klassmotsättningar och intressekonflikter bland dem. Detta var anledningen till den oundvikliga klasskampen inom enhetsfronten.

Vid utarbetandet av partiets linje för den antijapanska nationella enhetsfronten gjorde kamrat Mao Tsetung följande klassanalys av det kinesiska samhället:

Arbetarna, bönderna och städernas småbourgeoisier fordrade bestämt att försvarskriget skulle genomföras till slutet; de var huvudstyrkan i kampen mot den japanska aggressionen och utgjorde huvudmassorna, vilka krävde enhet och framåtskridande.

Bourgeoisin var uppdelad i den nationella och comprador-bourgeoisin. Den förra utgjorde majoriteten av bourgeoisin, den var ganska lös, vacklade ofta och hade motsättningar med arbetarna, men den hade också en viss grad av beredvillighet att bekämpa imperialismen och var en av våra allierade i försvarskriget. Comprador-bourgeoisin var den byråkrat-kapitalistiska klassen, vilken var mycket liten till antalet men intog den ledande ställningen i Kina. Dess medlemmar band sig vid olika imperialistiska stormakter, så att en del av dem var pro-japanska och andra pro-brittiska eller proamerikanska. Den pro-japanska delen av compradorbourgeoisin var kapitulanterna, de öppna och förtäckta förrädarna. De pro-brittiska och proamerikanska sektionerna av denna klass var till en viss grad för motstånd mot Japan, men de var inte fasta i sin hållning utan önskade mycket gärna att kompromissa med Japan, och på grund av sin natur var de motståndare till kommunistiska partiet och folket.

Godsägarna sönderföll i skilda kategorier. Det fanns stora, medelstora och små godsägare. En del av de stora blev förrädare, medan andra var för motstånd men till stor del vacklande. Många av de medelstora och små godsägarna hade en önskan till motstånd, men det fanns

² Mao Tsetung: ”Vinn de miljonhövdade massorna till den antijapanska nationella enhetsfronten”, *Valda verk*, svenska uppl., band I, s. 290.

motsättningar mellan dem och bönderna.

Inför dessa komplicerade klassförhållanden bestod vårt partis politik, beträffande arbetet inom enhetsfronten, av både allians och kamp. Det innebär att dess politik går ut på att förena sig med alla de antijapanska klasserna och samhällsskikten, försöka att vinna över till och med dem som endast kunde bli vacklande och tillfälliga allierade, och att vidta lämpliga åtgärder för att avpassa relationerna mellan dessa klasser och skikt så att de alla tjänade den gemensamma uppgiften att bekämpa Japan. samtidigt måste vi fasthålla vid partiets princip för oberoende och initiativ, göra uppväckandet av massorna och stärkandet av folkets krafter till tyngdpunkten i vårt arbete och genomföra den nödvändiga kampen mot all verksamhet som var till skada för motstånd, enhet och framåtskridande.

Vårt partis politik beträffande den antijapanska nationella enhetsfronten skilde sig, både från Chen Tu-hsius högeropportunistiska politik för allians med alla och ingen kamp, och från Wang Mings ”vänster”-opportunistiska politik för kamp mot alla och ingen allians. Vårt parti sammanfattade erfarenheterna av höger- och ”vänster”-opportunistiska misstag och utarbetade politiken för både allians och kamp.

Vårt parti gjorde vissa förändringar i sina riktlinjer för att förena alla de antijapanska partierna och grupperna, däribland Kuomintang, samt alla de antijapanska samhällsskikten i en förenad kamp mot fienden. Vi förband oss att arbeta för det fullständiga genomförandet av dr Sun Yat-sens tre revolutionära folkprinciper. Regeringen över Shensi-Kansu-Ningsia revolutionära basområde fick ett nytt namn och kallades nu regeringen över Shensi-Kansu-Ningsia speciella region av Republiken Kina. Våra arbetares och bönders Röda armé omdöptes till Åttonde routearmén och Nya fjärde armén, båda tillhörande Nationella revolutionära armén. Vår jordbrukspolitik, politiken att konfiskera godsägarnas jord, ändrades till att sänka arrenden och räntor. I vårt eget basområde genomförde vi ”tre tredjedelssystemet”³ i våra politiska maktorgan, i det att vi tog in de representanter för småbourgeoisin, den nationella bourgeoisin och den upplysta överklassen samt de medlemmar av Kuomintang som var för motstånd mot Japan och inte bekämpade kommunistiska partiet. I enlighet med principerna för den antijapanska nationella enhetsfronten gjorde vi också nödvändiga och lämpliga förändringar i våra riktlinjer för ekonomi, beskattning, arbete och löner, kontraspionage, folkets rättigheter, kultur och undervisning etc.

Samtidigt som vi gjorde dessa politiska förändringar, fasthöll vi vid kommunistiska partiets, folkarméns och basområdenas oavhängighet. Vi fordrade att Kuomintang skulle mobilisera hela nationen, reformera regeringsapparaten, införa demokrati, förbättra folkets levnadsstandard, beväpna folket och föra ett totalt försvarskrig. Vi kämpade resolut emot. Kuomintangs passiva motstånd mot Japan och aktiva kamp mot kommunistiska partiet, mot dess undertryckande av folkets motståndsrörelse och mot dess förrädiska verksamhet för kompromiss och kapitulation.

Tidigare erfarenhet hade lärt oss att ”vänster”-misstag hade en benägenhet att uppstå efter det att vårt parti hade rättat till högermisstag, och att högermisstag brukade uppstå sedan det hade rättat till ”vänster”-misstag. De senare hade en benägenhet att uppstå då vi bröt med Kuomintangs härskande klick, och högermisstagen då vi förenade oss med den.

Sedan ”vänster”-opportunisten var nerkämpad och den antijapanska nationella enhetsfronten var upprättad, var huvudfaran i vårt parti högeropportunist eller kapitulationssträvanden.

Wang Ming, företrädaren för ”vänster”-opportunist under Andra revolutionära inbördeskriget, gick till motsatt ytterlighet under början av försvarskriget mot Japan och blev en

³ ”Tre tredjedelssystemet” syftar på de organ för den politiska makten, som upprättades i enlighet med principerna för den antijapanska nationella enhetsfronten, och i vilka medlemmarna av kommunistiska partiet, icke-partianslutna progressiva och mellanelementen intog vardera en tredjedel av platserna.

representant för högeropportunist, dvs. kapitulationspolitik. Han satte mot kamrat Mao Tsetungs riktiga linje en fullständigt kapitulationistisk linje av eget märke och en serie åtgärder, kännetecknade av extrem högeravvikelse. Han uppgav frivilligt den proletära ledningen i den antijapanska nationella enhetsfronten och överlämnade villigt ledningen till Kuomintang. Genom sitt förespråkande av linjen "allt genom enhetsfronten" eller "allt måste underordnas enhetsfronten" arbetade han i själva verket för att allt skulle gå genom eller underordnas Chiang Kai-shek och Kuomintang. Han motsatte sig den djärva mobiliseringen av massorna, genomförandet av demokratiska reformer och höjningen av levnadsstandarden för arbetare och bönder, och underminerade den allians av arbetare och bönder, som utgjorde grundvalen för enhetsfronten. Han ville inte ha några av kommunistiska partiet ledda basområden för folkets revolutionära krafter, utan ville avskära dem från deras livsrot. Han avvisade en folkarmé, ledd av kommunistiska partiet, och ville överlämna folkets väpnade styrkor till Chiang Kai-shek, vilket skulle ha betytt att överlämna allt vad folket hade. Han var emot partiets ledarskap och förespråkade en allians mellan Kuomintang och kommunistiska partiets ungdomsavdelningar för att tjäna Chiang Kaisheks planer på att underminera kommunistiska partiet. Han snyggade upp sig och presenterade sig hos Chiang Kai-shek i hopp om att erhålla någon officiell utnämning. Allt detta var ren och skär revisionism. Om vi hade handlat i enlighet med Wang Mings revisionistiska linje och hans politiska åtgärder, hade det kinesiska folket aldrig blivit i stånd att vinna försvarskriget mot Japan, för att inte tala om den senare, landsomfattande segern.

Wang Ming tillfogade med sin revisionistiska linje under en bestämd period av försvarskriget det kinesiska folkets sak stor skada. Men kamrat Mao Tsetungs ledande ställning hade redan fastställts inom vårt partis centralkommitté. Under hans ledning genomförde alla marxist-leninister i partiet en beslutsam kamp mot Wang Mings misstag och rättade till dem i tid. Härigenom blev det omöjligt för Wang Ming att med sin felaktiga linje åsamka partiets sak större och långvarigare skada.

Chiang Kai-shek, vår lärare genom negativt exempel lärde oss att korrigera Wang Mings fel. Han undervisade oss upprepade gånger med sina kanoner och maskingevär. Den allvarligaste lektionen var händelsen i södra Anhwei som inträffade i januari 1941. Några ledare i Nya fjärde armén gick emot direktiven från partiets CK och följde Wang Mings revisionistiska linje. Till följd härav led denna armé svåra förluster under ett överraskningsangrepp från Chiang Kai-shek och många hjältemodiga revolutionära kämpar slaktades av Kuomintang-reaktionärerna. Dessa lärdomar, som betaltes med blod, hjälpte många av våra kamrater att nyktra till och öka sin förmåga att skilja den riktiga linjen från den felaktiga.

Kamrat Mao Tsetung sammanfattade de erfarenheter som vunnits av hela partiet vid genomförandet av den nationella enhetsfrontens linje och utarbetade i rätt tid en serie riktlinjer, av vilka de viktigaste var följande:

1. Alla som är för motstånd (alla anti-japanska arbetare, bönder, soldater, studenter och intellektuella samt affärsmän) måste förenas och bilda den antijapanska nationella enhetsfronten.
2. Inom enhetsfronten skulle vår politik gå ut på oavhängighet och initiativ, dvs. både enhet och oavhängighet var nödvändiga.
3. Militärstrategiskt skulle ett partisankrig utkämpas efter enhetlig strategisk planering, oavhängigt och med initiativet i våra egna händer. Väsentligen gällde det ett partisankrig, men inga chanser fick försummas då möjligheter fanns till rörlig krigföring.
4. I kampen mot de av Chiang Kai-shek ledda värsta antikommunisterna var vår politik att utnyttja motsättningarna bland dem för att vinna över majoriteten, bekämpa minoriteten och förgöra den ene efter den andre av våra fiender samt föra kamp på rättfärdiga grunder, till vår fördel och med återhållsamhet.

5. I de av japanerna ockuperade och av Kuomintang behärskade områdena gällde å ena sidan att i bredast möjliga mån utveckla enhetsfronten och, å andra sidan, att ha utvalda kadrer som arbetade underjordiskt. Beträffande organisations- och kampmetoderna var vår politik att låta utvalda kadrer arbeta underjordiskt under en lång tid, för att på så vis samla krafter och bida vår tid.

6. Vår grundläggande politik beträffande de olika klasserna inom landet gällde att utveckla de framstegsvänliga krafterna, vinna över de i mitten stående och isolera de oförförärliga antikommunistiska krafterna.

7. Gentemot de oförförärliga antikommunistiska elementen följde vi en revolutionär dubbeltaktik i det att vi förenade oss med dem i den mån de fortfarande var i stånd att samla sig till motstånd mot Japan, och bekämpade och isolerade dem i den mån de var beslutna att gå emot kommunistiska partiet.

8. Beträffande godsägarna och bourgeoisin — även de stora godsägarna och storbourgeoisin — var det nödvändigt att analysera varje enskilt fall och differentiera. På grundval av dessa distinktioner kunde vi formulera olika riktlinjer för att uppnå vårt mål att förena oss med alla krafter som kunde förenas.

Den linje och de olika riktlinjer för den antijapanska nationella enhetsfronten som uppställdes av kamrat Mao Tsetung prövades under försvarskriget och visade sig vara fullkomligt riktiga.

Historien visar att ett kommunistiskt parti gentemot barbarisk imperialistisk aggression måste hålla den nationella fanan högt och, rustat med enhetsfrontens vapen, kring sig samla massorna och de patriotiska, antiimperialistiska krafter som utgör över 90 procent av ett lands befolkning, för att mobilisera alla positiva faktorer, förena alla krafter som kan förenas och i högsta möjliga grad isolera hela nationens gemensamma fiende. Om man sviker den nationella fanan, följer ”den stängda dörrens” politik och därigenom isolerar sig själv, kan det inte bli tal om att utöva ledarskap och utveckla folkets revolutionära sak. I verkligheten hjälper man i stället fienden och tillfogar sig själv nederlag.

Historien visar: Inom enhetsfronten måste det kommunistiska partiet behålla sitt ideologiska, politiska och organisatoriska oberoende, fasthålla vid principen om oavhängighet och initiativ och behålla den ledande rollen. Då det existerar klasskillnader mellan de olika klasserna inom enhetsfronten måste partiet fastställa en riktig politik för att utveckla de progressiva krafterna, vinna över dem som står i mitten och bekämpa de oförförärliga reaktionärerna. Partiet måste i sitt arbete lägga tyngdvikten vid att utveckla de progressiva krafterna och förstärka folkets revolutionära krafter. Detta är enda sättet att vidmakthålla och stärka enhetsfronten. ”Om enhet söks genom kamp kommer den att leva, men om enheten söks genom eftergifter, kommer den att förstöras”.⁴ Detta är den viktigaste erfarenheten i vår kamp mot de oförförärliga reaktionärerna.

Historien visar att under den nationella demokratiska revolutionen måste det finnas två slag av allians inom enhetsfronten. Det första är alliansen mellan arbetare och bönder och det andra är alliansen mellan det arbetande folket och bourgeoisin och andra icke arbetande. Alliansen mellan arbetare och bönder är arbetarklassens förbund med bönder och alla andra arbetande människor i stad och på land. Detta är grunden för enhetsfronten. Frågan om arbetarklassen kan vinna ledningen av den nationella demokratiska revolutionen beror på huruvida den kan leda böndernas breda massor i kamp och samla dem kring sig. Endast då arbetarklassen vinner ledningen över bönderna, och endast på grundval av en allians mellan arbetare och bönder, är det möjligt att åstadkomma den andra alliansen, att bilda en bred enhetsfront och segerrikt genomföra folkkriget. Allt annat är otillförlitligt; allt man gör är annars luftslott och tomt prat.

⁴ Mao Tsetung: ”Aktuella taktiska problem i den antijapanska enhetsfronten”, *Valda verk*, eng. uppl., Vol. II.

Lita på bönderna och upprätta basområden på landsbygden

I det halvkoloniala och halvfeodala Kina utgjorde bönderna över 80 procent av hela befolkningen. De var utsatta för det trefaldiga förtrycket och exploateringen från imperialism, feodalism och byråkrat-kapitalism och de fordrade eftertryckligt motstånd mot Japan och revolution. Det var oundgängligt nödvändigt att i huvudsak stödja oss på bönderna om folkkriget skulle kunna vinnas.

Men i början förstod inte alla kamrater i vårt parti denna fråga. Vår partihistoria visar att ett av de huvudmisstag som under första revolutionära inbördeskriget begicks av högeropportunisterna, representerade av Chen Tu-hsiu, var deras underskattande av bondefrågans betydelse och deras motstånd mot att mobilisera och beväpna bönderna. Under andra revolutionära inbördeskrigets period var ett av ”vänster”-opportunisternas, med Wang Ming i spetsen, huvudmisstag likaledes det, att de underlät att erkänna bondefrågans betydelse. De insåg inte att det var nödvändigt att genomföra ett långvarigt och mödosamt arbete bland bönderna och upprätta revolutionära basområden på landsbygden. De hyste illusioner om att snabbt kunna erövra de stora städerna och hastigt nå en landsomfattande seger i revolutionen. Både höger- och ”vänster”-opportunisternas misstag åsamkade den kinesiska revolutionen allvarliga bakslag och nederlag.

Redan under första revolutionära inbördeskriget hade kamrat Mao Tsetung påvisat att bondefrågan intog en ytterst betydelsefull roll i den kinesiska revolutionen, att den borgerligt-demokratiska revolutionen mot imperialism och feodalism till sitt väsen var en bonderevolution och att huvuduppgiften för det kinesiska proletariatet i den borgerligt demokratiska revolutionen var att ge ledning åt böndernas kamp.

Under försvarskriget mot Japan betonade kamrat Mao Tsetung återigen, att bönderna utgjorde den talrikaste och pålitligaste bundsförvanten för proletariatet och att de var huvudkraften i försvarskriget. Bönderna var de viktigaste reserverna för Kinas arméer. De finansiella och materiella tillgångar som behövdes för ett långvarigt krig kom huvudsakligen från bondebefolkningen. I det antijapanska kriget var det nödvändigt att huvudsakligen lita på bönderna och mobilisera dem att delta i kriget i största möjliga omfattning.

Försvarskriget mot Japan var i själva verket ett revolutionärt bondekrig under ledning av vårt parti. Genom att mobilisera och organisera bondemassorna och förena dem med proletariatet, skapade vårt parti en mäktig kraft, i stånd att besegra den starkaste fiende.

Att lita på bönderna, upprätta basområden på landsbygden och genom dem inringa och slutligen intaga städerna — detta var vägen till seger i den kinesiska revolutionen.

I det han grundade sig på de säregna dragen i den kinesiska revolutionen, framhöll kamrat Mao Tsetung betydelsen av att upprätta revolutionära basområden.

Eftersom Kinas viktigaste städer sedan länge är ockuperade av de mäktiga imperialisterna och deras reaktionära kinesiska allierade, är det nödvändigt för revolutionens förkämpar att förvandla de efterblivna byarna till framskjutna, konsoliderade basområden, till stora militära, politiska, ekonomiska och kulturella bastioner för revolutionen och från dessa bekämpa fienden, som begagnar städerna för angrepp mot lantdistrikten, och på detta sätt och genom långvarig kamp gradvis uppnå revolutionens fullständiga seger. Detta är nödvändigt för dem om de ej önskar kompromissa med imperialisterna och deras hantlangare utan är beslutna att kämpa vidare, om de har för avsikt att bygga upp och stärka sina krafter och, så länge deras egen styrka är otillräcklig, undvika avgörande slag med en mäktig fiende.⁵

Erfarenheterna från Andra revolutionära inbördeskriget visade att då vi handlade efter dessa kamrat Mao Tsetungs strategiska idéer, upplevde vi en kraftig tillväxt av de revolutionära styrkorna och det ena röda basområdet efter det andra skapades. Å andra sidan, då vi gick

⁵ Mao Tsetung: ”Den kinesiska revolutionen och Kinas kommunistiska parti”, *Valda verk*, eng. uppl., Vol. II.

emot dessa idéer och handlade i enlighet med ”vänster”-opportunisternas hjärnspöken, led de revolutionära krafterna allvarlig skada med förluster på nära 100 procent i städerna och 90 procent på landsbygden.

Under försvarskriget mot Japan ockuperade de japanska imperialisterna många av Kinas storstäder och de viktigaste kommunikationslederna, men genom brist på trupper var de ur stånd att besätta stora landområden, vilka förblev fiendens svagaste länk. Härigenom blev möjligheten att upprätta basområden där ännu större. Strax efter utbrottet av försvarskriget, då de japanska trupperna trängde in i Kinas inre och Kuomintangstyrkorna efter flera nederlag flydde, följde Åttonde route-armén och Nya fjärde armén, under ledning av vårt parti, den kloka politik som utstakats av kamrat Mao Tsetung och trängde i smärre kontingenter djärvt in i områdena bakom de fientliga linjerna och upprättade basområden över hela landsbygden. Under de åtta år kriget varade skapade vi nitton antijapanska basområden i norra, centrala och södra Kina. Med undantag av de stora städerna och de viktigaste kommunikationslinjerna, befann sig det stora området i fiendens rygg i folkets händer.

I de antijapanska basområdena genomförde vi demokratiska reformer, förbättrade folkets levnadsstandard och mobiliserade och organiserade böndernas massor. Här skapades i vid skala organ för antijapansk demokratisk politisk makt och böndernas massor åtnjöt den demokratiska rätten att själva förvalta sina affärer. Samtidigt genomförde vi en politik av ”förnuftig fördelning av bördorna” och en ”sänkning av arrenden och räntor”, vilket försvagade den feodala exploateringen och förbättrade folkets levnadsstandard. Som resultat höjdes bondemassornas entusiasm i hög grad. Hänsyn togs till alla antijapanska folkskiktens intressen, varför dessa bättre kunde förenas. Vid fastställandet av våra riktlinjer för basområdena såg vi också till att dessa skulle underlätta vårt arbete i de av fienden behärskade områdena.

I de av fienden besatta städerna och byarna kombinerade vi legal kamp med illegal, förenade oss med folkets huvudmassa och alla patrioter, splittrade och upplöste fiendens och hans marionettens politiska makt för att på så vis förbereda oss att angripa fienden inifrån i samband med operationer utifrån då betingelserna var mogna.

De av vårt parti upprättade basområdena blev tyngdpunkterna i det kinesiska folkets kamp i motståndet mot Japan och för räddningen av landet. I förlitan på dessa baser utökade och stärkte vårt parti folkets revolutionära krafter, uthärdade i det långa försvarskriget och vann slutligen segern i försvarskriget mot Japan.

Naturligtvis gick det inte av sig självt att bygga upp de revolutionära basområdena. De utgjorde ett allvarligt hot mot fienden och det stod utom allt tvivel att de skulle bli angripna. Därför blev deras utveckling en slingrande väg av utbyggnad, sammandragning och förnyad utbyggnad. Mellan 1937 och 1940 växte befolkningen i de antijapanska basområdena till 100 miljoner. Men 1941-1942 satte de japanska imperialisterna in huvuddelen av sin invasionsstyrka för att genomföra häftiga angrepp mot våra baser och riva upp dem. Under tiden inringade också Kuomintang-trupperna dessa basområden, blockerade dem och gick t.o.m. till angrepp mot dem. År 1942 hade de därför minskat i storlek och deras befolkning hade gått ner till mindre än 50 miljoner. Vårt parti stödde sig helt på folkmassorna, antog en serie korrekta riktlinjer och åtgärder och kunde på så vis hålla basområdena under ytterst svåra förhållanden. Under dessa växlingar i förhållandena härdades dock armén och folket i basområdena och växte sig starkare. Från och med 1943 återställdes gradvis våra baser och utökades, och 1945 hade befolkningen vuxit till 160 miljoner. Under loppet av hela den kinesiska revolutionen genomgick våra revolutionära basområden ännu fler med- och motgångar och de fick utstå många prövningar innan de små, separata basområdena gradvis kunde utvecklas till omfattande, sammanhängande basområden.

Samtidigt innebar uppbygget av dessa baser en generalrepetition för den landsomfattande

segern. I dessa områden byggde vi upp partiet, skötte organ för statsmakt, byggde folkets väpnade styrkor och bildade massorganisationer. Vi sysslade med industri och jordbruk och skötte alla de kulturella, undervisningsmässiga och andra funktioner som är nödvändiga för en separat regions oavhängiga tillvaro. Våra basområden var i själva verket en stat i miniatyr. Med den ständiga utvecklingen av vårt arbete upprättade vårt parti en mäktig folkarmé, tränade funktionärer för olika slags uppgifter, samlade erfarenheter på många områden och byggde upp både den materiella och moraliska styrka som erbjöd gynnsamma betingelser för en landsomfattande seger.

De revolutionära basområdena som upprättades under försvarskriget blev senare utgångspunkter för folkets befrielsekrig, i vilket det kinesiska folket besegrade Kuomintang-reaktionärerna. Under befrielsekriget fortsatte vi vår politik av att först inringa städerna från landsbygden och sedan inta dem. Härigenom vann vi vår landsomfattande seger.

Bygg upp en folkarmé av ny typ

”Utan en folkarmé har folket ingenting”.⁶ Detta är en slutsats som kamrat Mao Tsetung dragit ur det kinesiska folkets erfarenheter under de långa åren av revolutionär kamp, erfarenheter som köptes med blod. Detta är en av marxismen-leninismens allmängiltiga sanningar,

Det kännetecknande draget i den kinesiska revolutionen var väpnad revolution mot väpnad kontrarevolution. Kampens huvudform var krig och organisationens huvudform var armén, som stod under oinskränkt ledning av Kinas kommunistiska parti, medan alla andra former för organisation och kamp, ledda av vårt parti, samordnades, direkt eller indirekt, med kriget.

Under det första revolutionära inbördeskriget deltog många goda partikamrater aktivt i den väpnade revolutionära kampen. Men vårt parti befann sig då i sin barndom och hade ingen klar förståelse för detta speciella drag i den kinesiska revolutionen. Det var först efter det första revolutionära inbördeskriget, först sedan Kuomintang hade förrått revolutionen, massakrerat otaliga kommunister och förstört alla de revolutionära massorganisationerna, som vårt parti nådde en klarare förståelse för den allt överskuggande betydelsen av att organisera revolutionära väpnade styrkor och att studera det revolutionära krigets strategi och taktik. Så skapades Arbetarnas och böndernas röda armé, den första folkarmén under ledning av Kinas kommunistiska parti.

Under andra revolutionära inbördeskriget växte den av kamrat Mao Tsetung skapade röda armén av arbetare och bönder i betydande grad och nådde en gång totalsiffran 300 000 man. Men till följd av den ”vänster”-opportunistiska ledningens felaktiga politiska och militära linje förlorade den senare nio tiondelar av sina styrkor.

Vid början av försvarskriget mot Japan förfogade den av Kinas kommunistiska parti ledda folkarmén endast över något mer än 40 000 man. Kuomintang-reaktionärerna försökte på varje tänkbart sätt att inskränka, försvaga och förstöra denna folkarmé. Kamrat Mao Tsetung betonade att det under dessa omständigheter, för att genomföra försvarskriget och besegra den japanska aggressionen, var nödvändigt att i betydande grad utöka och konsolidera Åttonde routearmén och Nya fjärde armén samt alla gerillaförband som leddes av partiet. Hela partiet måste ägna noga uppmärksamhet åt kriget och studera militära angelägenheter. Varje parti-medlem borde vid varje tillfälle vara beredd att gripa till vapen och bege sig till fronten.

Med skärpa framhöll också kamrat Mao Tsetung att kommunister inte kämpar för personlig militär makt utan att de måste kämpa för partiets och folkets militära makt.

Under vägledning av partiets riktiga linje att utöka de revolutionära stridskrafterna gick Åttonde armén, Nya fjärde armén och de antijapanska partisanenheterna som alla stod under

⁶ Mao Tsetung: ”Om koalitionsregering”, *Valda verk*, eng. uppl., Vol. III.

ledning av partiet, till frontens första linje omedelbart vid krigets början. Vi sådde frön till folkets väpnade styrkor i de stora områdena bakom fiendens linjer och tände överallt gerillakrigets flammor. Vår folkarmé växte ständigt under kampen så att den vid slutet av försvarskriget omfattade en miljon man. Det fanns också en milis på över två miljoner. Härigenom kunde vi binda nära två tredjedelar av de japanska angreppsstyrkorna och 95 procent av marionettrupperna och bli huvudstyrkan i försvarskriget mot Japan. Samtidigt som vi bjöd motstånd mot de invaderande japanska trupperna, slog vi tillbaka tre i stor skala genomförda antikommunistiska angrepp från Kuomintang-reaktionärerna åren 1939, 1941 och 1943, förutom otaliga störningsaktioner.

Hur kunde Åttonde routearmén och Nya fjärde armén, från att vara små och svaga, växa sig stora och starka och skörda sådana segrar i försvarskriget mot Japan?

Den grundläggande anledningen var den att dessa arméer var grundade på kamrat Mao Tsetungs teori om hur man skapar en armé. De var arméer av en ny typ, folkarméer som helhjärtat tjänar folkets intressen.

Vägled av kamrat Mao Tsetungs teori om uppbygget av en folkarmé stod vår arme under absolut ledning av Kinas kommunistiska parti och genomförde ytterst troget partiets marxist-leninistiska linje och politik. Den hade en hög grad av medveten disciplin och ett hjältemod, som inspirerade den till att besegra alla fiender och övervinna alla svårigheter. Inom armén bestod full enhet och solidaritet mellan kadrer och soldater, mellan folk i högre och i lägre förtroendeställning, mellan de olika avdelningarna och mellan de olika enheterna inom armén. På samma sätt rådde fullständig samhörighet mellan armén och folket och mellan armén och lokalregeringen.

Under försvarskriget genomförde vår armé energiskt de av kamrat Mao Tsetung ställda tre uppgifterna, nämligen kamp, massarbete och produktion. Den var på samma gång en kamptrupp, en politisk arbetstrupp och en produktionskår. Varthän den kom utförde den propagandaarbete bland massorna, organiserade och väpnade dem och hjälpte dem att upprätta revolutionär politisk makt. Våra soldater iakttog noggrant de Tre disciplinära grundreglerna och de Åtta punkterna att iaktta,⁷ genomförde rörelser för att ”stödja regeringen och omhulda vänskapen med folket” och gjorde överallt tjänster åt folket.

De gjorde också bruk av varje möjlighet att själva utföra produktivt arbete för att överkomma ekonomiska svårigheter, förbättra sin egen levnadsstandard och lätta folkets bördor. Genom

⁷ De tre disciplinära grundreglerna och de Åtta punkterna att iaktta uppställdes av kamrat Mao Tsetung för de kinesiska Arbetarnas och böndernas röda arme under det Agrara revolutionskriget och antogs senare som disciplinregler av Åttonde routearmén och Nya fjärde armén samt den nuvarande Folkets befrielsearmé. Eftersom dessa regler varierar en smula beträffande innehållet i arme-enheter inom olika områden, utgav det kinesiska folkets befrielsearmes högkvarter i oktober 1947 en enhetlig version, som återges här:

De Tre disciplinära grundreglerna

- 1) Lyd order i allt vad ni gör.
- 2) Ta inte ens en enda synål eller ett stycke tråd från massorna.
- 3) Överlämna allt byte.

De Åtta punkterna att iaktta

- 1) Tala hövligt.
- 2) Betala skäligt för vad ni köper.
- 3) Återlämna allt ni lånar.
- 4) Betala för alla eventuella skador.
- 5) Slå inte människor och svär inte åt dem.
- 6) Skada inte växande gröda.
- 7) Ta er inga friheter med kvinnorna.
- 8) Behandla inte fångar illa.

sitt exemplariska uppträdande vann de massornas helhjärtade stöd och dessa brukade tillgivet kalla dem ”våra egna pojkar”.

Vår arme bestod av lokala styrkor liksom av reguljära sådana, vidare byggde den energiskt upp och utvecklade milisen. På detta sätt praktiserade den ett system med en kombination av tre olika militära formationer, dvs. de reguljära trupperna, de lokala styrkorna och milisen.

Även då det gällde att vinna över fientliga officerare och manskap förde vår armé en riktig politik genom att ge krigsfångarna en lindrig behandling. Under det antijapanska kriget åstadkom vi inte bara myteri och kapitulation bland stora delar av marionettrupperna, utan lyckades också med framgång omskola inte så få japanska fångar, som var svårt förgiftade av fascistisk ideologi. Sedan de vaknat politiskt organiserade de sig i antikrigsorganisationer såsom Det japanska folkets befrielseförbund, Antikrigsförbundet för japaner i Kina och Uppvaknade japaners förbund. De hjälpte oss att luckra upp den japanska armén och samarbetade med oss i kampen mot den japanska militarismen.

Det väsentliga i kamrat Mao Tsetungs teori om uppbygge av armén är att då man bygger upp en folkarmé, måste främsta rummet ges åt politiken, dvs. att armén framför allt måste byggas på en politisk basis. Politik är befälhavaren, politik är själen i allt. Politiskt arbete är vår armés livsnerv. Naturligtvis måste en folkarme ägna uppmärksamhet åt den ständiga förbättringen av sina vapen och sin utrustning samt sin militära teknik, men i sin kamp lutar den inte enbart på vapen och teknik, utan i huvudsak på politik, på proletärt revolutionärt medvetande och mod hos sina befälhavare och kämpar samt på stödet och hjälpen från folkets massor.

Tack vare tillämpningen av kamrat Mao Tsetungs teori härskade i vår armé alltid en hög nivå av proletärt politiskt medvetande, en iver att studera Mao Tsetungs läror, en utmärkt moral, en grundmurad enhet och ett djupt hat mot fienden och härigenom åstadkoms en gigantisk moralisk styrka. I strid har den varken fruktat död eller svårigheter, den har varit i stånd både att storma och hålla sina ställningar, alltefter växlande förhållanden. En enda man kan överta dussintals, ja, flera hundra mans uppgifter och rena mirakel har uträttats.

Allt detta gör att folkarmén, ledd av Kinas kommunistiska parti, fundamentalt skiljer sig från varje borgerlig armé och från alla arméer av den gamla typen, som har tjänat den utsugande klassen och som utnyttjats och missbrukats av en handfull män. Erfarenheterna från folkkriget i Kina bevisar att en folkarmé, skapad i enlighet med kamrat Mao Tsetungs teori om uppbygget av en armé, är ojämförligt stark och oövervinnelig.

Genomför folkkrigets strategi och taktik

Engels sade: ”Proletariatets frigörelse kommer också att få sitt särskilda uttryck i militära frågor och skapa sin särskilda, nya krigsmetod.”⁸ Engels' djupgrundade förutsägelse har fullföljts i de revolutionära krig som utkämpats av det kinesiska folket under ledning av Kinas kommunistiska parti. Under loppet av en långvarig väpnad kamp har vi skapat en hel teori för strategi och taktik för folkkriget, genom vilken vi har kunnat utnyttja våra fördelar och angripa motståndaren på hans svaga punkter.

På grundval av sin omfattande analys av förhållandena mellan fienden och oss fastställde kamrat Mao Tsetung under försvarskriget mot Japan följande strategiska princip för de av oss ledda Åttonde och Nya fjärde arméerna: ”Gerillakrig är grunden, men försitt inget tillfälle till rörlig krigföring under gynnsamma betingelser.”⁹ Han höjde gerillakriget till strategins nivå för att de revolutionära stridskrafterna, om de skulle besegra en mäktig fiende, inte skulle kämpa med lättsinnig underskattning av följderna då det finns en stor olikhet mellan deras

⁸ Friedrich Engels: ”Möjligheter och perspektiv för den heliga alliansens krig mot Frankrike år 1852”, *Samlade verk av Marx och Engels*, ryska uppl., Moskva 1956, Vol. VII, s. 509.

⁹ Mao Tsetung: ”Om långvarigt krig”, *Militärpolitiska skrifter*, svenska uppl. Vol. II, s. 115.

egen styrka och fiendens. Om de gör det, kommer de att lida svåra förluster och orsaka revolutionen allvarliga nederlag. Gerillakrig är det enda sättet att mobilisera och sätta in folkets hela styrka mot fienden, det enda sättet att förstärka våra krafter under krigets förlopp, uttrötta och försvaga fienden, gradvis förändra styrkeförhållandet mellan fienden och oss, gå över från gerillakrig till rörlig krigföring och slutligen besegra fienden.

Under Andra revolutionära inbördeskrigets inledningsskede fastställde kamrat Mao Tsetung gerillakrigets grundläggande taktik på följande sätt:

Fienden avancerar, vi drar oss tillbaka; fienden slår läger, vi hemsöker honom; fienden drar sig tillbaka, vi förföljer honom.¹⁰

Gerillataktiken utvecklades ytterligare under försvarskriget mot Japan. I basområdena bakom fiendens linjer deltog alla i kampen — trupper och civilbefolkning, män och kvinnor, ung och gammal; varje by kämpade. Olika sinnrika kampmetoder uttänktes, däribland ”sparvkriget”,¹¹ krig med landminor, tunnelkrig, sabotage och partisankrig på sjöar och floder.

Under den senare perioden av försvarskriget mot Japan och under Tredje revolutionära inbördeskriget förändrade vi vår strategi från gerillakrig som huvudform för kampen till rörlig krigföring, detta med anledning av förändringarna i styrkebalansen mellan fienden och oss. I den mellersta och speciellt i den senare perioden av Tredje revolutionära inbördeskriget, hade våra operationer utvecklats till rörlig krigföring i stor skala, vari ingick stormning av stora städer.,

Förintelsekrig är den fundamentala ledande principen vid våra militära operationer. Denna ledande princip bör vara giltig oavsett om rörlig krigföring eller gerillakrig utgör kampens huvudform. Det är sant att mycket måste göras i gerillakrig för att splittra fiendens styrkor och oroa honom, men det är ändå nödvändigt att, varhelst omständigheterna gynnar det, utkämpa slag för att tillintetgöra fienden. I rörlig krigföring måste överlägsna styrkor koncentreras i varje slag så att fiendens styrkor kan raderas ut, den ena efter den andra. Kamrat Mao Tsetung har betonat följande:

En strid i vilken fienden drivs på flykten, är i grund och botten inte avgörande i kampen mot en mycket stark fiende. Ett förintande slag har emellertid en stor och omedelbar verkan på vilken fiende som helst. Att skada en människas tio fingrar är inte lika effektivt som att hugga av ett av dem, och att driva tio fientliga divisioner på flykten är inte lika effektivt som att förintna en av dem.¹²

Förintelseslag är det effektivaste sättet att drabba fienden ty varje gång en av hans brigader eller regementen utplånas kommer han att ha en brigad eller ett regemente mindre och hans styrkor blir demoraliserade och kommer att upplösas. Genom att utkämpa förintelseslag blir vår armé i stånd att ta krigsfångar eller att erövra vapen från fienden i varje slag, vår armés moral höjs, våra förband blir större, våra vapen blir bättre och vår stridsduglighet allt bättre.

I sina berömda tio operationsprinciper framhöll kamrat Mao Tsetung:

Koncentrera i varje slag en absolut överlägsen styrka (två, tre, fyra och ibland även fem eller sex gånger så stark som fiendens), omringa fiendestyrkorna fullständigt, sträva att utplåna dem helt och hållet och låt ingen slinka ur nätet. Använd under särskilda förhållanden metoden att tilldela fienden ett förkrossande slag, dvs. koncentrera hela vår styrka för att göra ett frontalangrepp och samtidigt

¹⁰ Mao Tsetung: ”En enda gnista kan tända en präriebrand”, *Militärpolitiska skrifter*, svenska uppl. Vol. I, s. 110-111.

¹¹ Sparvkrig är en populär kampmetod, skapad av de kommunistledda antijapanska gerillaenheterna och milisen bakom de fientliga linjerna. Den kallades sparvkrig eftersom, för det första, man ryckte fram i spridd forering, liksom sparvar i luften och för det andra, partisanerna eller milismännen opererade mycket rörligt, i grupper om tre eller fem, dök överraskande upp och försvann lika oväntat, dödande, sårande, uttömmande fiendens krafter och uttröttande honom.

¹² Mao Tsetung: ”Strategiska problem i Kinas revolutionära krig”, *Militärpolitiska skrifter*, svenska uppl. Vol. I, s. 232.

angripa en eller båda av fiendens flanker i syfte att utplåna en del och driva den andra på flykten så att vår armé snabbt kan förflytta sina trupper till att krossa andra fiendestyrkor. Sträva att undvika utnötningsslag, i vilka vi förlorar mera än vi vinner eller bara får oavgjort. På detta sätt blir vi, ehuru vi är underlägsna som helhet (i numerärt hänseende), absolut överlägsna i varje del och i varje särskilt fälttåg, och detta tillförsäkrar oss segern i fälttåget. Allt efter som tiden går ska vi bli överlägsna även som helhet och småningom utplåna alla fiender.¹³

Samtidigt sade han att vi först borde angripa spridda isolerade fiendestyrkor och angripa koncentrerade, starka fiendestyrkor senare, att vi skulle sträva att utplåna fienden genom rörlig krigföring, att vi inte skulle utkämpa något slag oförberedda och inte utkämpa något slag som vi inte är säkra om att vinna, och att vi i varje slag som vi utkämpar borde utveckla vår armés starka sidor och dess utmärkta stridsstil. Detta är huvudprinciperna vid utkämpandet av ett förintelsekrig.

För att utplåna fienden måste vi begagna oss av den metoden att locka honom djupt in på ett av oss själva planerat sätt och överge vissa städer och områden för att släppa fram honom. Först sedan man släppt in fienden kan folket delta i kriget på olika sätt, varvid överlägsenheten i folkkriget når sin fulla styrka. Först sedan fienden släppts in, kan han tvingas att dela upp sina stridskrafter, påta sig tunga bördor och begå misstag. Med andra ord, vi måste låta fienden förhäva sig, sträcka ut sina fingrar åt alla håll och hopplöst köra fast. På detta sätt kan vi koncentrera överlägsna stridskrafter för att förrinta hans styrkor den ena efter den andra, bit för bit. Endast genom att utplåna fiendens effektiva styrkor kan man till slut hålla eller inta städer och orter. Vi är bestämt emot, att dela upp våra styrkor för att försvara alla positioner och göra motstånd på varje plats i fruktan för att vårt territorium kan gå förlorat och våra krukor och fat kan bli sönderslagna, ty på detta sätt kan vi varken utplåna fiendens styrkor eller hålla städer och orter.

Kamrat Mao Tsetung har försett oss med en mästerlig sammanfattning av folkkrigets strategi och taktik. Ni kämpar på ert sätt och vi på vårt, vi slåss när vi kan vinna och drar oss undan när vi inte kan vinna.

Med andra ord, ni litar på moderna vapen och vi litar på ett folk med högt revolutionärt medvetande, ni ger fullt spelrum åt er överlägsenhet och vi åt vår, ni har ert sätt att kämpa, vi har vårt. När ni önskar slåss med oss låter vi er inte göra det och ni kan inte ens finna oss. Men när vi önskar kämpa mot er, ser vi till att ni inte kan komma undan och vi träffar er kraftigt och förintar er. När vi är i stånd att utplåna er så gör vi det så det förslår, när vi inte kan ser vi till att ni inte utplånar oss. Det är opportunistiskt att inte vilja kämpa när man kan vinna. Det är våghalsighet att envisas med att kämpa när man inte kan vinna. Hela vår strategiska och taktiska målsättning beror på vår strävan att kämpa. Det är på grund av nödvändigheten att kämpa som vi erkänner nödvändigheten av avtåg. Det enda syftet med avtåg är att kämpa och att åstadkomma fiendens slutliga och fullständiga förintelse. Denna strategi och taktik kan endast tillämpas då man sätter sin lit till folkets breda massor och då man så förfar, ger man fullt uttryck åt överlägsenheten i folkkriget. Hur överlägsen fienden än må vara i fråga om teknisk utrustning och vilka knep han än må tillgripa; han kommer att befinna sig i ett passivt läge, utsatt för angrepp, och initiativet kommer alltid att ligga i våra händer.

Vi växte från en liten och svag till en stor och stark styrka och besegrade slutligen mäktiga fiender hemma och utomlands emedan vi genomförde folkkrigets strategi och taktik. Under de åtta år som försvarskriget mot Japan varade, utkämpade den av Kinas kommunistiska parti ledda folkarmén över 125 000 drabbningar med fienden och försatte över 1 700 000 man japanska och marionettrupper ur stridbart skick. Under Befrielsekrigets tre år försatte vi åtta miljoner man av Kuomintang's reaktionära trupper ur aktion och vann den stora segern i

¹³ Mao Tsetung: "Det nuvarande läget och våra uppgifter", *Militärpolitiska skrifter*, svenska uppl. Vol. II, s. 266-267.

folkets revolution.

Håll fast vid självtillitens politik

Det kinesiska folkets försvarskrig mot Japan var en viktig del av det antifascistiska världskriget. Segern i det antifascistiska kriget i sin helhet var resultatet av den gemensamma kamp som utkämpades av världens folk. Genom sitt deltagande i slutskedet av kriget mot Japan spelade Sovjetarmén, under ledning av Sovjetunionens kommunistiska parti med Stalin i spetsen, en betydande roll för besegradet av den japanska imperialismen. Stora bidrag gavs också av folken i Korea, Vietnam, Mongoliet, Laos, Kambodja, Indonesien, Burma, Indien, Pakistan, Malaya, Filippinerna, Thailand och vissa andra asiatiska länder. Amerikas, Oceaniens, Europas och Afrikas folk gav också sina bidrag.

Under ytterst svåra förhållanden fortsatte de japanska kommunisterna och det japanska folkets revolutionära krafter sin tappra och beslutsamma kamp och spelade sin roll vid besegradet av den japanska fascismen.

Den gemensamma segern vanns av alla de folk, som gav varandra stöd och uppmuntran. Dock befriades varje land genom framför allt sina egna folks ansträngningar.

Kinas folk åtnjöt stöd av andra folk, både vid vinnandet av försvarskriget mot Japan och Folkets befrielsekrig. Ändå var segern i första rummet ett resultat av det kinesiska folkets egna ansträngningar. En del folk påstår, att Kinas seger i försvarskriget helt berodde på utländsk hjälp. Detta absurda påstående överensstämmer med de japanska militaristernas åsikt.

Massornas befrielse åstadkommes av massorna själva — detta är en marxist-leninistisk grundsats. Revolution eller folkkrig är i varje land en angelägenhet för massorna i respektive land och måste i huvudsak genomföras med egna ansträngningar. Någon annan väg finns inte.

Under försvarskriget mot Japan fasthöll vårt parti vid att Kina i huvudsak skulle lita till sin egen kraft och samtidigt söka erhålla så mycken utländsk hjälp som möjligt. Vi motsatte oss bestämt den av Kuomintangens ledande klick omhuldade politiken att uteslutande förlita sig på utländsk hjälp. I Kuomintangens och Chiang Kai-sheks ögon var Kinas industri och jordbruk inte bra, dess vapen och utrustning var inte bra, ingenting i Kina var bra, så att om Kina ville besegra Japan måste det lita på andra länder, särskilt de amerikanska och brittiska imperialisterna. Detta var fullkomligt slaviskt tänkande. Vår politik var diametralt motsatt Kuomintangens. Vårt parti ansåg det möjligt att utnyttja motsättningarna mellan å ena sidan de amerikanska och brittiska imperialisterna och å andra sidan de japanska, men att ingen tilltro kunde tillmätas de förra. I själva verket spannde de amerikanska och brittiska imperialisterna upprepade planer på att åstadkomma ett "München i Östasien" för att uppnå en kompromiss med den japanska imperialismen på Kinas bekostnad och under en betydande tidrymd förså de de japanska aggressorerna med krigsmateriel. Under denna tid hjälpte USA-imperialisterna visserligen också Kina, men närde därvid dolska planer på att förvandla det till sin egen koloni.

Kamrat Mao Tsetung sade: "Kina måste huvudsakligen lita till sina egna ansträngningar under försvarskriget."¹⁴ Han tillade: "Vi hoppas på utländsk hjälp, men vi kan inte vara beroende av den; vi är beroende av våra egna ansträngningar, av den skapande kraften hos hela armén och hela folket."¹⁵

Förlitan på den egna kraften var speciellt viktig för folkets väpnade styrkor och de befriade områdena under partiets ledning.

¹⁴ Mao Tsetung: "Intervju med tre korrespondenter från Centrala nyhetsbyrån, Sao Tang Pao och Hsin Min Pao", *Valda verk*, eng. uppl., Vol. II.

¹⁵ Mao Tsetung: "Vi måste lära oss att utföra ekonomiskt arbete", *Valda verk*, eng. uppl., Vol. III.

Kuomintang-regeringen gav ett par små bidrag till Åttonde och Nya fjärde arméerna under det inledande skedet av det antijapanska kriget, men gav dem inte ett öre senare. De befriade områdena stod inför stora svårigheter som resultat av de japanska imperialisternas häftiga angrepp och brutala ”upprensings”-kampanjer, Kuomintangs militära inringning och ekonomiska blockad samt naturkatastrofer. Särskilt stora var svårigheterna under åren 1941 och 1942, då vi hade mycket ont om livsmedel och kläder.

Vad var att göra? Kamrat Mao Tsetung ställde frågan: Hur har mänskligheten lyckats hålla sig vid liv genom tidernas lopp? Har den inte använt sina händer för att dra försorg om sig själv? Varför skulle då inte vi, senare tiders avkomlingar, kunna dra nytta av detta lilla stycke visdom? Varför kan vi inte använda våra egna händer?

Partiets centralkommitté och kamrat Mao Tsetung fastställde politiken: ”Tillräckligt med näring och kläder genom egen kraft” och ”Utveckling av ekonomin och tillförsäkrande av leveranser”. I enlighet härmed startade armén och folket i de befriade områdena en omfattande produktionskampanj, med tonvikten lagd på jordbruket.

Svårigheter är inga oövervinneliga monster. Om alla samarbetar och bekämpar dem, kan de övervinnas. Kuomintang-reaktionärerna tänkte att de skulle svälta ihjäl oss genom att dra in alla bidrag och påtvinga oss en ekonomisk blockad, men i själva verket hjälpte de oss att genom att stimulera oss till att lita på vår egen kraft att bemästra svårigheterna. Medan vi startade vår stora produktionskampanj följde vi politiken: ”bättre trupper och enklare förvaltning” och hushållade vid användningen av arbetskraft och materiella tillgångar. På så vis kunde vi inte endast bemästra de allvarliga materialsvårigheterna och framgångsrikt klara krisen, vi lättade också folkets bördor, förbättrade dess levnadsstandard och lade den materiella grunden för seger i det antijapanska kriget.

Problemet med den militära utrustningen löstes huvudsakligen genom att vi erövrade vapen från fienden, samtidigt som vi tillverkade en del på egen hand. Chiang Kai-shek, de japanska imperialisterna och senare de amerikanska imperialisterna har alla varit våra ”trosschefer”. Imperialisternas arsenaler förser alltid de undertryckta folken med vapen. De av partiet ledda folkstridskrafterna genomförde oavhängigt ett folkkrig i stor skala och vann stora segrar utan någon materiell hjälp utifrån, både under det antijapanska krigets mer än åtta år och under Folkets befrielsekrig, som varade över tre år.

Kamrat Mao Tsetung har sagt, att vår fundamentala politik bör byggas på vår egen kraft. Endast genom att lita på egna krafter kan vi under alla omständigheter förbli oövervinneliga.

Världens folk öder ständigt varandra i sin kamp mot imperialismen och dess lakejer. De länder, i vilka segern är vunnit, är förpliktade att stödja och hjälpa de folk som ännu ej nått så långt. Inte desto mindre kan utländsk hjälp endast spela en bidragande roll.

För att göra en revolution och segerrikt utkämpa ett folkkrig, är det nödvändigt att fasthålla vid självförtroendets politik, att lita på massornas styrka i sitt eget land och bereda sig på att oberoende utkämpa striden även då all materiell hjälp utifrån är avskuren. Om man inte opererar med egna tillgångar, inte självständigt angriper och löser revolutionens problem i sitt eget land och inte litar till massornas styrka utan helt förlitar sig på utländsk hjälp — även om denna hjälp kommer från socialistiska länder, som håller fast vid revolutionen — kan ingen seger vinn eller konsolideras om den skulle vinnas.

Den internationella betydelsen av kamrat Mao Tsetungs teori om folkkriget

Den kinesiska revolutionen är en fortsättning av den stora Oktoberrevolutionen. Oktoberrevolutionens väg är alla folkrevolutioners gemensamma väg. Den kinesiska revolutionen och Oktoberrevolutionen har följande grundläggande kännetecken gemensamt:

1. Båda leddes av arbetarklassen med ett marxistiskt, leninistiskt parti som kärna. 2. Båda baserades på ett förbund av arbetare och bönder. 3. I båda fallen greps statsmakten genom en våldsam revolution och proletariats diktatur upprättades. 4. I båda fallen byggdes det socialistiska systemet upp efter segern i revolutionen. 5. Båda var beståndsdelar av proletariats världrevolution.

Naturligtvis hade den kinesiska revolutionen sina egna särdrag. Oktoberrevolutionen ägde rum i det imperialistiska Ryssland, medan den kinesiska revolutionen bröt ut i ett halvkolonialt och halvfeodalt land. Den förra var en proletär socialistisk revolution, medan den senare utvecklades till en socialistisk revolution efter den fullständiga segern i den nydemokratiska revolutionen. Oktoberrevolutionen började med väpnade resningar i städerna och spredde sig därefter till landsbygden, medan den kinesiska revolutionen vann sin landsomfattande seger genom inringning av städerna från lantdistrikten och den slutliga erövringen av dem.

Kamrat Mao Tsetungs stora förtjänst ligger i att han framgångsrikt sammansmälte marxismen-leninismens allmängiltiga sanningar med den kinesiska revolutionens konkreta praktik och att han berikat och vidareutvecklat marxismen-leninismen genom sitt mästertliga förallmänligande och sin summering av de erfarenheter som vanns under det kinesiska folkets långvariga revolutionära kamp.

Kamrat Mao Tsetungs teori om folkkriget har i den kinesiska revolutionens långa praktik bevisat sig stå i överensstämmelse med sådana krigs objektiva lagar och vara ovedersäglig. Den har inte endast gällt för Kina, utan utgör ett stort bidrag till den revolutionära kamp som förs av de förtryckta folken och nationerna över hela världen.

Det folkkrig som leddes av Kinas kommunistiska parti och som omfattade försvarskriget och de revolutionära inbördeskrigen, varade i tjugotvå år. Det var det längsta och mest invecklade folkkrig som utkämpats av proletariatet i modern historia och är det, som är rikast på erfarenheter.

Slutligen är den marxist-leninistiska teorin om den proletära revolutionen teorin om erövrandet av statsmakten genom revolutionärt våld, teorin om hur man möter ett krig mot folket med ett folkkrig, eller som Marx så träffande uttryckt det: "Våldet är födslohjälpen för varje gammalt samhälle, som går havande med ett nytt."¹⁶

Det var på grundval av de i Kinas folkkrig vunna erfarenheterna som kamrat Mao Tsetung, i det han använde det enklaste och mest levande språk, framlade den berömda lärosatsen att "politisk makt växer ut ur en gevärspipa".¹⁷

Tydligt betonade han:

Den centrala uppgiften och högsta formen för revolutionen är maktövertagande med väpnat våld, tvistefrågans lösning medelst krig. Denna marxist-leninistiska revolutionsprincip gäller universellt, för Kina och för alla andra länder.¹⁸

Kriget är en produkt av imperialismen och ett system, vari människan exploateras av människa. Lenin sade att "krig börjas alltid och överallt av exploatörerna själva, av de styrande och förtryckande klasserna".¹⁹ Så länge imperialismen och det system, där den ena människan exploaterar den andra, existerar, kommer imperialisterna och reaktionärerna ständigt att stödja sig på väpnade styrkor för att upprätthålla sitt reaktionära herravälde och påtvinga de förtryckta nationerna och folken krig. Detta är en objektiv lag, oavhängig av

¹⁶ Karl Marx: *Kapitalet*, svenska uppl., band I, s. 709.

¹⁷ Mao Tsetung: "Problem rörande krig och strategi", *Militärpolitiska skrifter*, svenska uppl. Vol. II, s. 157.

¹⁸ A. a., s. 148-149.

¹⁹ V. I. Lenin: "Den revolutionära armen och den revolutionära regeringen", *Samlade verk*, eng. uppl., Moskva 1962, Vol. VIII, s. 565.

människans vilja.

I världen av idag stärker alla imperialisterna utan undantag, med Förenta staterna och deras lakejer i spetsen, sitt statsmaskineri och särskilt sina väpnade styrkor. Speciellt den amerikanska imperialismen genomför överallt väpnat angrepp och förtryck.

Vad bör de förtryckta nationerna och folken företa sig inför imperialisternas och deras lakejers aggressionskrig och det väpnade förtryck de utövar? Skall de underkasta sig och ständigt förbli slavar? Eller bör de resa sig i motstånd och kämpa för sin befrielse?

Kamrat Mao Tsetung har på ett livfullt sätt besvarat denna fråga. Han sade att det kinesiska folket efter långvariga studier och undersökningar upptäckt att alla imperialister och deras hantlangare ”har svärd i händerna och är ute för att döda. Folket har kommit att inse detta och därför handla efter samma metod.”²⁰ Detta kallas att göra mot dem vad de gör mot oss.

Huruvida man vågar föra en kompromisslös kamp mot imperialisternas och deras lakejers väpnade aggression och undertryckning, om man vågar föra ett folkkrig mot dem, innebär vid den slutliga analysen huruvida man har mod att göra revolution. Detta är den effektivaste prövostenen för att skilja äkta revolutionärer och marxist-leninister från falska sådana.

Med tanke på det faktum att en del människor plågades av fruktan för imperialisterna och reaktionärerna, lade kamrat Mao Tsetung fram sin berömda tes att ”imperialisterna och alla reaktionärer är papperstigrar”. Han sade:

Alla reaktionärer är papperstigrar. Till det yttre är reaktionärerna skräckinjagande, men i verkligheten är de inte så starka. På lång sikt är det inte reaktionärerna utan folket som är de verkligt starka.²¹

Folkkrigets historia i Kina och andra länder erbjuder slutgiltiga bevis för att utvecklingen av folkets revolutionära krafter från ursprungligen små och svaga styrkor till stora och starka, motsvarar en allmän utvecklingslag i klasskampen, en allmän utvecklingslag i folkkriget. Ett folkkrig måste under sitt förlopp oundvikligen stöta på många svårigheter och mötas av med- och motgångar samt bakslag, men ingen kraft kan ändra dess allmänna utvecklingstendens mot den slutliga segern.

Kamrat Mao Tsetung påvisar att vi måste förakta fienden strategiskt men taga honom på allvar taktiskt.

Att förakta fienden strategiskt är en elementär fordran för en revolutionär. Utan mod att förakta fienden och våga vinna är det helt enkelt omöjligt att göra revolution och utkämpa ett folkkrig och ännu omöjligare att uppnå segern.

Det är också mycket viktigt för revolutionärer att värdera fienden mycket noggrant taktiskt. Det är likaledes omöjligt att vinna segern i ett folkkrig utan att värdera fienden noggrant taktiskt, utan att undersöka de konkreta förhållandena, och utan att vara förtänksam och ägna stor uppmärksamhet åt studiet av konsten att kämpa och utan att välja kampformer, anpassade efter de konkreta förhållandena i varje land och med hänsyn till varje särskilt problem i kampen.

Dialektisk och historisk materialism lär oss: Det viktigaste är inte det, som i ett givet ögonblick förefaller varaktigt men som redan börjar ö bort, utan det som håller på att bryta fram och utvecklas, även om det i ett givet ögonblick kanske inte tycks bli varaktigt, ty endast det som bryter fram och utvecklas är oövervinnligt.

²⁰ Mao Tsetung: ”Läget och vår politik efter segern i försvarskriget mot Japan”, *Valda verk*, svenska uppl., band IV, s. 15.

²¹ Mao Tsetung: ”Samtal med den amerikanska korrespondenten Anna Louise Strong”, *Valda verk*, svenska uppl., band IV, s. 107.

Varför kan de skenbart svaga nyuppståndna krafterna alltid triumfera över de dekadenta krafter, vilka synes så mäktiga? Skälet är att på deras sida står sanningen och massorna, medan de reaktionära klasserna alltid är skilda från massorna och ställer sig emot dem.

Detta har bevisats genom segern i den kinesiska revolutionen, genom alla revolutioners historia, hela klasskampens historia och mänsklighetens hela historia.

Imperialisterna fruktar i utomordentligt hög grad kamrat Mao Tsetungs lärosats att ”imperialismen och alla reaktionärer är papperstigrar”, och revisionisterna är ytterligt fientliga emot den. De motsätter sig alla denna lärosats och angriper den, medan spetsborgarna följer efter och gör sig lustiga över den. Men allt detta kan inte i ringaste mån förminska dess betydelse. Ingen kan fördunkla sanningens ljus.

Kamrat Mao Tsetungs teori om folkkriget löser inte endast problemet om huruvida man skall våga utkämpa ett folkkrig, utan också problemet om hur man skall göra det.

Kamrat Mao Tsetung är en stor statsman och militärvetenskapsman, mästare i att leda ett krig i enlighet med dess egna lagar. Genom den linje och politik, den strategi och taktik som han formulerade för folkkriget, ledde han det kinesiska folket i dess kamp, liksom en rorgångare för sitt skepp förbi alla dolda rev under komplicerade och svåra förhållanden, in i segerns hamn.

Det måste eftertryckligt framhållas, att kamrat Mao Tsetungs teori om upprättandet av revolutionära basområden och inringningen av städerna från landsbygden är av ytterst viktig och allmängiltig praktisk betydelse för den revolutionära kamp som i dag förs av alla förtryckta nationer och folk, och särskilt för den revolutionära kamp som utkämpas av de förtryckta folken i Asien, Afrika och Latinamerika mot imperialismen och dess lakejer.

Många länder och folk i Asien, Afrika och Latinamerika är nu utsatta för aggression och förslavning i allvarlig omfattning från imperialisterna med Förenta staterna i spetsen och deras lakejer. De grundläggande politiska och ekonomiska förhållandena i många av dessa länder är på många punkter desamma som de som rådde i det gamla Kina. Liksom i Kina är bondefrågan ytterst viktig i dessa områden. Bönderna utgör huvudkraften i den nationaldemokratiska revolutionen mot imperialisterna och deras lakejer. Imperialisterna inleder vanligen sin aggression mot dessa länder genom att bemäktiga sig storstäderna och de viktigaste kommunikationslinjerna, men de är ur stånd att helt bringa den vidsträckt landsbygden under sin kontroll. Landsbygden, och endast den, ställer stora områden till förfogande, i vilka revolutionärerna fritt kan operera. Endast landsbygden kan ställa revolutionära baser till förfogande, från vilka revolutionärerna kan avancera till slutsegern. Just av denna anledning tilldrar sig kamrat Mao Tsetungs teori om upprättandet av revolutionära basområden på landsbygden och inringning av städerna därifrån, alltmer uppmärksamhet bland folket i dessa regioner.

Då vi betraktar världen i dess helhet; om Nordamerika och Västeuropa kan kallas ”världens städer”, utgör Asien, Afrika och Latinamerika ”världens lantbruksdistrikt”. Efter andra världskriget har den proletära revolutionära rörelsen av olika skäl temporärt bromsats upp i Nordamerikas och Västeuropas kapitalistiska länder, medan folkens revolutionära rörelse i Asien, Afrika och Latinamerika kraftigt växt. På visst sätt erbjuder den nuvarande världsrevolutionen en bild av inringning av städerna från landsbygden. Vid den slutliga analysen hänger världsrevolutionens hela sak på den revolutionära kamp, som utkämpas av folken i Asien, Afrika och Latinamerika, vilka utgör den överväldigande majoriteten av världens befolkning. De socialistiska länderna bör betrakta det som sin internationalistiska plikt att stödja folkens revolutionära kamp i Asien, Afrika och Latinamerika.

Oktoberrevolutionen inledde en ny era i de förtryckta nationernas revolution. Med segern i Oktoberrevolutionen slogs en bro mellan det västerländska proletariats socialistiska

revolution och österns koloniala och halvkoloniala länders national-demokratiska revolution. Den kinesiska revolutionen har framgångsrikt löst problemet hur man förbinder den national-demokratiska med den socialistiska revolutionen i de koloniala och halvkoloniala länderna.

Kamrat Mao Tsetung har påvisat, att den anti-imperialistiska revolutionen i ett kolonialt eller halvkolonialt land sedan Oktoberrevolutionens tid inte längre är en beståndsdel av den gamla borgerliga eller kapitalistiska världsrevolutionen, utan utgör en del av den nya världsrevolutionen, den proletära socialistiska världsrevolutionen.

Kamrat Mao Tsetung har uppställt en komplett teori för den nydemokratiska revolutionen. Han påvisar att denna revolution, som skiljer sig från alla övriga, endast kan vara, endast måste vara, en revolution mot imperialism, feodalism och byråkrat-kapitalism och att den utkämpas av folket under ledning av proletariatet.

Detta innebär, att revolutionen kan ledas, måste ledas, endast av proletariatet och av det med marxismen-leninismen väpnade, sant revolutionära partiet och av ingen annan klass och intet annat parti.

Detta innebär, att revolutionen i sina led räknar inte endast arbetare, bönder och städernas småbourgeoisin, utan också den nationella bourgeoisin och andra patriotiska och anti-imperialistiska demokrater.

Detta innebär slutligen att revolutionen riktar sig emot imperialism, feodalism och byråkrat-kapitalism.

Den nya demokratiska revolutionen leder till socialism, inte till kapitalism.

Kamrat Mao Tsetungs teori om den ny-demokratiska revolutionen motsvarar såväl den marxist-leninistiska teorin om en revolution i etapper, som den marxist-leninistiska teorin om den oavbrutna revolutionen.

Kamrat Mao Tsetung gjorde en korrekt åtskillnad mellan de båda revolutionära etapperna, dvs. mellan den nationella demokratiska revolutionen och den socialistiska revolutionen. Samtidigt förband han dem båda, nära och på ett riktigt sätt. Den nationella demokratiska revolutionen är en nödvändig förberedelse för den socialistiska revolutionen, och den socialistiska revolutionen är en oundviklig fortsättning på den nationella demokratiska revolutionen. Det existerar ingen kinesisk mur mellan dessa båda etapper. Men den socialistiska revolutionen är möjlig endast efter fullbordandet av den nationella demokratiska revolutionen. Ju grundligare den nationella demokratiska revolutionen är, desto gynnsammare är förutsättningarna för den socialistiska revolutionen.

Den kinesiska revolutionens erfarenheter visar att den nationella demokratiska revolutionens uppgifter kan genomföras endast genom en långvarig och invecklad kamp. Under denna etapp av revolutionen är imperialismen och dess lakejer huvudfienden. I kampen mot imperialismen och dess hantlangare är det nödvändigt att förena alla anti-imperialistiska patriotiska krafter, inklusive den nationella bourgeoisin och alla patrioter. Alla dessa patriotiska personer ur bourgeoisin och andra exploaterande klasser som deltar i den anti-imperialistiska kampen spelar en progressiv historisk roll. De tolereras inte av imperialismen, men välkomnas av proletariatet.

Det är mycket skadligt att blanda ihop de båda etapperna, dvs. den nationella demokratiska och den socialistiska revolutionen. Kamrat Mao Tsetung kritiserade den felaktiga iden att ”genomföra båda i ett slag” och framhöll att denna utopiska ide endast kunde försvaga kampen mot imperialismen och dess lakejer, vilken var den mest angelägna uppgiften, vid denna tidpunkt. Kuomintangreaktionärerna och de trotskister som de tog i sin lejd under försvarskriget sammanblandade avsiktligt dessa båda etapper, proklamerade ”teorin om en enda revolution” och predikade en så kallad ”socialism” utan något kommunistiskt parti. Med

denna absurda teori försökte de röja undan det kommunistiska partiet, omintetgör varje revolution och förhindra framstegen i den nationella demokratiska revolutionen. De begagnade den som förevändning för sin politik av ickemotstånd mot och sin kapitulation inför imperialismen. Denna reaktionära teori är sedan länge begravd av den kinesiska revolutionens historia.

Träget predikar nu Chrusjtjov-revisionisterna att socialismen kan byggas utan proletariet och utan ett verkligt revolutionärt parti, väpnat med proletarietets avancerade ideologi, och de har förkastat marxismen-leninismens fundamentala grundsatser. Revisionisternas enda avsikt är att avleda de förtryckta nationerna från deras kamp mot imperialismen och sabotera deras nationella demokratiska revolution, allt i syfte att tjäna imperialismen.

Den kinesiska revolutionen erbjuder ett gott, lärorikt exempel på hur man under proletarietets ledning genomför en grundlig, nationell demokratisk revolution. Likaledes erbjuder den en god lektion i hur man under proletarietets ledning i rätt tid övergår från den nationella demokratiska till den socialistiska revolutionen.

Mao Tsetungs tänkande har varit vägvisaren till seger i den kinesiska revolutionen. Genom det har marxismen-leninismens allmängiltiga sanningar förenats med den kinesiska revolutionens konkreta praktik och marxismen-leninismen på ett skapande sätt vidareutvecklats. På detta sätt har marxismen-leninismens arsenal berikats med nya vapen.

Vår epok är den, i vilken världskapitalismen och imperialismen går mot sin undergång och socialismen och kommunismen marscherar mot segern. Kamrat Mao Tsetungs teori om folkkriget är inte endast en produkt av den kinesiska revolutionen, utan bär också vår epoks särdrag. De nya erfarenheter som sedan det andra världskriget samlats i folkens revolutionära kamp i olika länder, har givit fortlöpande bevis för att Mao Tsetungs läror är en gemensam tillgång för hela världens revolutionära folk. Detta är den stora internationella betydelsen av Mao Tsetungs läror.

Besegra den amerikanska imperialismen och dess lakejer i folkkriget

Sedan det andra världskriget har USA-imperialismen trätt i den tyska, japanska och italienska fascismens fotspår och försöker att genom dominering och förslavande av hela världen bygga upp ett stort amerikanskt imperium. Den uppammar aktivt den japanska och västtyska militarismen till sina huvudsakliga medbrottslingar vid utlösandet av ett nytt världskrig. Som ett gement rovdjur tyranniserar och förslavar den folken i olika länder, berövar dem deras rikedomar, inkräktar på andra länders suveränitet och blandar sig i deras inre angelägenheter. Den är världshistoriens ursinnigaste angripare och den mest elakartade fienden till alla världens folk. Intet folk eller land i världen, som önskar revolution, oavhängighet och fred, kan annat än rikta spjutspetsen i sin kamp mot den amerikanska imperialismen.

På samma sätt som de japanska imperialisternas politik att underkuva Kina gjorde det möjligt för det kinesiska folket att upprätta den bredast möjliga enhetsfront mot dem, gör USA-imperialisternas strävan efter världsherravälde det möjligt för all världens folk att ena alla krafter som kan förenas och upprätta den bredast möjliga enhetsfront för en samfällad attack mot USA-imperialismen.

För närvarande utgörs huvudslagfältet för den förbittrade kamp som utkämpas av världens folk å ena sidan och USA-imperialismen och dess lakejer å den andra, av Asiens, Afrikas och Latinamerikas vidsträckta områden. I världen som helhet är dessa de områden, där folken lider värst av imperialistiskt förtryck och där det imperialistiska herraväldet är mest sårbart. Sedan andra världskriget har revolutionära stormar uppstått i dessa områden och i dag finns där de viktigaste krafter som direkt angriper den amerikanska imperialismen. Motsättningen

mellan Asiens, Afrikas och Latinamerikas folk å ena sidan och imperialisterna med Förenta staterna å den andra är huvudmotsättningen i världen av i dag. Utvecklingen av denna motsättning befördrar folkens kamp i hela världen mot den amerikanska imperialismen och dess lakejer.

Sedan andra världskriget har folkkriget i ökande grad bevisat sin makt i Asien, Afrika och Latinamerika. Folken i Kina, Korea, Vietnam, Laos, Kuba, Indonesien, Algeriet och andra länder har utkämpat folkkrig mot imperialisterna och deras lakejer och vunnit stora segrar. De klasser som stått i ledningen för dessa folkkrig må variera, och detsamma gäller för den bredd och det djup, i vilka massorna mobiliserats, och utsträckningen av de vunna segrarna, men genom segrarna i dessa folkkrig har imperialismens krafter starkt försvagats och bundits, USA-imperialisternas planer på att utlösa ett världskrig har korsats och segrarna har blivit mäktiga faktorer till försvar av världsfreden.

I dag är betingelserna gynnsammare än någonsin för de revolutionära folken i Asien, Afrika och Latinamerika att utkämpa folkkrig mot USA-imperialismen och dess lakejer.

Sedan andra världskriget och under de därpå följande åren av revolutionärt uppsving har nivån av politiskt medvetande och graden av organisering hos folken i alla länder i hög grad höjts och de resurser som står till deras förfogande för ömsesidigt bistånd har i hög grad ökat. Hela det kapitalistisk-imperialistiska systemet har drastiskt försvagats och genomgår en process av kramp och upplösning. Efter första världskriget saknade imperialisterna makt att krossa den nyuppståndna socialistiska sovjetstaten, men de var fortfarande i stånd att undertrycka folkens revolutionära rörelse i några länder i de delar av världen som stod under deras herravälde och på så vis för en kort tid upprätthålla en jämförelsevis stabilitet. Efter det andra världskriget har de emellertid inte endast varit ur stånd att förhindra ett antal länder från att slå in på den socialistiska vägen, utan de är heller inte längre i stånd att dämna upp de stigande vågorna av revolutionära folkrörelser i de områden de behärskar.

USA-imperialismen är starkare men också mer sårbar än någon imperialism i det förgångna. Den ställer sig emot folken i hela världen, däribland folket i Förenta staterna. Dess reserver av befolkning, manskap, materiel och finansiella tillgångar är långt ifrån tillräckliga för att realisera dess ambitioner på världsdominans. USA-imperialismen har vidare försvagat sig själv genom att ockupera så många platser i världen, sträcka ut sina fingrar åt alla håll och „splittra sina styrkor medan dess uppland ligger så långt borta och förbindelselinjerna är så långa. Som kamrat Mao Tsetung har sagt: ”överallt där den begår sina anfallshandlingar lägger den en ny snara om halsen. Den är grundligt omringad av folken i hela världen.”²²

Då USA-imperialismen begår en angreppshandling i ett främmande land, kan den endast sätta in en del av sina stridskrafter. Dessa sänds att utkämpa ett orättfärdigt krig långt från sitt hemland och har därför en låg moral. På så vis står USA-imperialismen inför stora svårigheter. De folk som utsätts för denna aggression utkämpar ingen kraftmätning med den amerikanska imperialismen vare sig i Washington eller New York, Honolulu eller Florida, utan kämpar för oberoende och frihet på sin egen mark. Då de väl är mobiliserade i bred skala, har de outtömlig styrka. Överlägsenheten förefinns därför inte på Förenta staternas sida, utan på de folks, som är utsatta för USA:s aggression. Folken, ehuru de kan synas små och svaga, är i verkligheten mycket starkare än USA-imperialismen.

De olika folken stöder ömsesidigt varandra och deras kamp sammansmälter till en hela världen omfattande, väldig motståndsrörelse mot den amerikanska imperialismen. Ju mer framgångsrik utvecklingen av folkkriget är i ett givet område, desto större blir mängden av de USA-imperialistiska stridskrafter som kan bindas och uttömmas där. När de amerikanska

²² Ordförande Mao Tsetungs uttalande till stöd för Kongo (Leopoldville)s folk i kampen mot Förenta staternas aggression, den 28 november 1964. Återgivet i tidskriften *KINA* nr 2, 1965.

angriparna är hårt pressade på en plats, har de intet annat alternativ än att släppa greppet om andra. Härigenom blir förutsättningarna gynnsammare för folk på annat håll att bekämpa de amerikanska imperialisterna och deras lakejer.

Allt är delbart. Det gäller även för den koloss, som utgörs av den amerikanska imperialismen. Den kan klyvas och besegras. Bit för bit kan den förstöras av folken i Asien, Afrika och Latinamerika samt andra områden, varvid en del angriper huvudet och andra fötterna. Det är på grund härav som USA-imperialisterna känner den största fruktan för att folkkrig skall föras i olika delar av världen, särskilt i Asien, Afrika och Latinamerika, och därför betraktar folkkriget som en dödlig fara.

USA-imperialismen litar helt till sina kärnvapen för att skrämja folk. Men dessa vapen kan inte rädda den från dess dom. Så lättvindigt kan man inte använda kärnvapen. Den amerikanska imperialismen har fördömts av all världens folk för sitt oerhörda brott att släppa två atombomber över Japan. Om den använder kärnvapen igen, kommer den att bli isolerad till det yttersta. Dessutom har USA:s kärnvapenmonopol för länge sedan brutits. USA-imperialisterna har detta vapen men andra har det också. Om de hotar andra länder med kärnvapen, utsätter de sitt eget land för samma hot. Av detta skäl kommer detta hot att mötas med starkt motstånd, inte endast från alla andra folk, utan också från folket i deras eget land. Och även om USA-imperialisterna skamlöst använder kärnvapen, kan de inte besegra folken, som är oövervinneliga.

Hur högt utvecklade moderna vapen och tekniska utrustningar än må vara och hur komplicerade den moderna krigföringens metoder; vid den slutliga analysen avgörs utgången av ett krig av markstyrkornas kamp, av närkampen på slagfälten, av människornas politiska medvetande, deras mod och vilja till självupppoffringar. Här kommer den amerikanska imperialismens svaga punkt fullständigt att blottläggas, medan de revolutionära folkens överlägsenhet når sin fulla giltighet. USA-imperialismens trupper kan omöjligt utrustas med det mod och den offervillighet, som revolutionärer äger. Den andliga atombomb som revolutionärerna äger, är ett vida mäktigare och nyttigare vapen än den fysiska atombomben.

Vietnam är det mest övertygande exemplet på hur ett offer för aggression besegrar USA-imperialismen i ett folkkrig. Förenta staterna har gjort Sydvietnam till ett försöksfält för undertryckande av folkkriget. De har genomfört sitt experiment under många år, och nu kan var och en se, att de amerikanska angriparna är ur stånd att hävda sig i folkkriget. Det vietnamesiska folket har å andra sidan gjort sin styrka i folkkrig fullt gällande mot angriparna. De amerikanska aggressorerna är i fara att gå under i det vietnamesiska folkkriget. De är djupt bekymrade över att deras nederlag i Vietnam skall utlösa en kedjereaktion. De utsträcker kriget i ett försök att avvända nederlaget. Men ju mer de utsträcker kriget, desto större blir kedjereaktionen. Ju mer de stegrar eller ”eskalerar” kriget, desto djupare blir deras fall och desto mer katastrofalt deras nederlag. Folken i andra delar av världen kommer att så mycket klarare inse, att den amerikanska imperialismen kan besegras, och att vad det vietnamesiska folket kan göra, det kan också de göra.

Historien har bevisat, och kommer åter att bevisa, att folkkriget är det effektivaste vapnet mot USA-imperialismen och dess lakejer. Alla revolutionära folk kommer att lära sig att föra folkkrig mot USA-imperialismen och dess lakejer. De kommer att gripa till vapen, lära sig att utkämpa fältslag och bli skickliga i att föra folkkrig, även om de aldrig har gjort det tidigare. USA-imperialismen, vilken likt en gaien t}ur rusar från plats till plats, kommer till slut att brännas till aska i de lågande flammorna från det folkkrig som den genom sina egna handlingar framkallat.

Chrusjtjov-revisionisterna är folkkrigets förrädare

Chrusjtjov-revisionisterna har skyndat till USA-imperialismens räddning, just då den är som

mest panikslagen och mest hjälplös i sina försök att komma till rätta med folkkriget. De arbetar hand i hand med USA-imperialisterna och de gör sitt yttersta för att sprida alla slags argument mot folkkriget och varhelst de ser en möjlighet smider de ränker för att, öppet eller förtäckt, sabotera det.

Det grundläggande skälet till att Chrusjtjov-revisionisterna är motståndare till folkkrig, är att de inte har något förtroende för folkmassorna och att de är rädda för den amerikanska imperialismen, för krig och revolution. Liksom alla andra opportunisterna är de blinda för folkmassornas styrka och tror inte att de revolutionära folken är i stånd att besegra imperialismen. De kapitulerar inför USA-imperialisternas kärnvapenutpressning och fruktar att de, om de förtryckta folken reser sig i folkkrig eller om de socialistiska ländernas folk tillbakavisar de amerikanska imperialisternas aggression, själva skall bli inblandade och att deras ljuva dröm om sovjetiskt-amerikanskt samarbete för att dominera världen skall gå om intet.

Alltsedan Lenin ledde den stora Oktoberrevolutionen till seger, har det framgått av erfarenheterna i otaliga revolutionära krig, att ett revolutionärt folk som reser sig med i början endast sina tomma händer, slutligen lyckas besegra de härskande klasserna, som är rustade till tändarna. De bristfälligt beväpnade har besegrat de bättre beväpnade. Folkets väpnade styrkor har börjat med primitiva svärd, spjut, gevär och handgranater och har slutligen besegrat de med moderna flygplan, pansar, tungt artilleri och atombomber rustade imperialistiska stridskrafterna. Gerillastyrkor har slagit reguljära arméer. "Amatörer" som aldrig gått igenom några militärskolor har till slut besegrat yrkesmilitärer med examen från militärakademierna. Tingen utvecklar sig envist på ett sätt som direkt strider mot revisionisternas påståenden, och fakta slår dem i ansiktet.

Chrusjtjov-revisionisterna påstår att en nation utan kärnvapen är ur stånd att besegra en fiende som besitter sådana, vilken kampmetod den än må tillämpa. Detta är likvärdigt med förklaringen, att var och en som inga kärnvapen har är förutbestämd att utstå lidande, tyrannisering och förintelse, och antingen måste kapitulera för fienden då han konfronteras med dennes kärnvapen, eller ställa sig under någon annan atommakts "beskydd" och underkasta sig dennas minsta vink. Är inte detta djungellagen om den starkares rätt i sin pryddo? Betyder det inte att hjälpa imperialisterna i deras kärnvapenutpressning? Betyder det inte att öppet förbjuda folk att göra revolution?

Chrusjtjov-revisionisterna påstår att kärnvapen och strategiska raketenheter är av avgörande betydelse, medan konventionella vapen är betydelselösa, och att en milis endast är en hop människokött. På så absurda grunder som dessa gör de motstånd mot att man mobiliserar folkmassorna i de socialistiska länderna, litar på dem och förbereder dem på att gripa till folkkriget mot imperialistisk aggression. De har fäst sitt lands hela framtid vid kärnvapen och har in inlåtit sig på ett nukleärt hasardspel med USA -imperialismen, med vilken de försöker göra en politisk kohandel. Deras militärstrategiska teori är den, att kärnvapen avgör allt. Deras linje vid uppbygget av armén är den borgerliga linje som ignorerar den mänskliga faktorn och endast ser den materiella, räknar tekniken som allt och politiken för intet.

Chrusjtjov-revisionisterna påstår att en enda gnista i vilken del av världen som helst kan utlösa en nukleär världsbrand och åstadkomma mänsklighetens förintelse. Om detta vore sant så skulle vår planet vara förstörd flera gånger om. Under de tjugo år som förflutit sedan andra världskrigets slut har det utkämpats nationella befrielsekrig hela tiden. Men har något enda av dem utvecklats till ett världskrig? Är det inte så att USA imperialisternas planer på ett världskrig har korsats just tack vare de nationella befrielsekrigen i Asien, Afrika och Latinamerika? I motsats härtill har de som gjort sitt yttersta för att släcka folkkrigets "gnistor" i själva verket uppmuntrat USA-imperialismen i dess krig och angreppshandlingar.

Chrusjtjov-revisionisterna vill göra gällande, att om deras generallinje för "fredlig samexistens, fredlig övergång och fredlig tävlan" följs, kommer de förtryckta att befrias och "en

värld utan vapen, utan väpnade styrkor och utan krig” åstadkommas. Men obevekliga fakta är att imperialismen och reaktionen med Förenta staterna i främsta rummet för varje dag förstärker sitt krigsmaskineri och dagligen är inbegripna i blodigt undertryckande av de revolutionära folken samt utsätter oberoende länder för väpnat våld och hot därom. Det slags smörja som predikas av Chrusjtjov-revisionisterna har redan krävt stora blodsoffer i ett antal länder. Är dessa smärtsamma lektioner, betalda i blod, ännu otillräckliga? Innehållet i Chrusjtjov-revisionisternas generallinje är intet annat än en fordran, att alla förtryckta folk och nationer och alla de länder som vunnit sin oavhängighet skall lägga ner sina vapen och lämna ut sig på nåd och onåd åt de till tänderna rustade amerikanska imperialisterna och deras lakejer.

”Medan ämbetsmännen har rätt att bränna ner hus, är det förbjudet för vanligt folk att ens tända en lampa.” Sådant är imperialisters och reaktionärens tänkesätt. Chrusjtjov-revisionisterna, som gillar denna imperialistiska filosofi, skriker åt det kinesiska folket, som står i första ledet i kampen för världsfreden: ”Ni är krigslystna!” Mina herrar, era skymford endast ökar vår ära. Det är just denna vår ”krigslystnad” som bidrar till att hindra imperialisterna från att utlösa ett världskrig. Folken är ”krigiska” därför att de måste försvara sig och därför att imperialisterna och reaktionärerna tvingar dem till att vara det. Det är också imperialisterna och reaktionärerna som har lärt folken krigskonsten. Vi använder helt enkelt revolutionär ”krigslystnad” när vi har att göra med kontrarevolutionär krigslystnad. Hur kan det hävdas, att imperialisterna och deras lakejer får döda folk överallt, medan folket inte får slå tillbaka i självförsvar eller hjälpa varandra? Vad för slags logik är det? Chrusjtjov-revisionisterna betraktar imperialister som Kennedy och Johnson som ”förståndiga” och beskriver oss, tillsammans med alla dem som vågar ta upp väpnat försvar mot imperialistisk aggression, som ”krigslystna”. Därigenom har de avslöjat sig själva i sina verkliga färger som medbrottslingar till imperialistiska gangsters.

Vi vet att krig medför förstörelse, offer och lidanden för folket. Men förstörelsen, offren och lidandet blir ännu mycket större om intet motstånd görs mot imperialisternas väpnade övervåld och om folket villigt låter sig förslavas. Offret av ett litet antal människor i revolutionära krig betalar sig genom säkerhet för hela nationer, hela länder och till och med hela mänskligheten. Ett övergående lidande betalar sig genom varaktig eller evig fred och lycka. Krig kan stålsätta ett folk och föra historien framåt. I denna mening är kriget en god skola.

Lenin sade om första världskriget:

Kriget har bringat hunger över de mest civiliserade länderna, över de högst kulturellt utvecklade. Å andra sidan har kriget, som en väldig historisk process, påskyndat den sociala utvecklingen i en aldrig tidigare skådad omfattning.²³

Han sade också:

Kriget har skakat massorna, väckt dem genom sina ohyggliga fasor och lidanden. Kriget har drivit på historien, och den flyger nu framåt med ett lokomotivs hastighet.²⁴

Vore då inte Lenin, om man skall tro på Chrusjtjov-revisionisternas argument, den värste av alla ”krigslystna element”?

I diametral motsättning till Chrusjtjov-revisionisterna hyser aldrig marxist-leninisterna och revolutionärerna en pessimistisk inställning till kriget. Vår attityd gentemot imperialistiska angreppskrig har alltid varit klar. För det första är vi emot dem och för det andra är vi inte rädda för dem. Vi skall förinta den som angriper oss. Vad beträffar de av de förtryckta nationerna och folken förda revolutionära krigen, är vi allt annat än motståndare till dem, vi ger dem alltid fast stöd och aktiv hjälp. Så har det varit i det förgångna, så är det nu och, allteftersom vi växer i styrka, skall vi ge dem ännu mer stöd och hjälp i framtiden. Det är rent

²³ V. I. Lenin: ”För bröd och fred”, *Samlade verk*, engelska uppl., Moskva 1964. Vol. XXVI, s. 386.

²⁴ V. I. Lenin: ”Våra dagars huvuduppgift”, *Valda verk* i två band, svensk upplaga. Band II, första delen, s. 456.

dagdrömmeri om någon tror att också vi, då vår revolution har varit segerrik, vårt nationella uppbyggnadsarbete går framåt, vår nationalförmögenhet växer och våra levnadsbetingelser förbättras, skall förlora vår revolutionära kampanda, överge världsrevolutionens sak, marxismen-leninismen och den proletära internationalismen. Naturligtvis härrör varje revolution i ett land från dess eget folks fordringar. Endast då folket i ett land är vaknat, mobiliserat, organiserat och väpnat, kan det genom kamp befria sig från imperialismens och dess lakejers reaktionära styrelse. Folkets roll kan inte övertas eller ersättas av folk från något annat land. I denna mening kan revolutionen inte importeras. Men detta utesluter inte ömsesidigt deltagande och stöd bland de revolutionära folken i deras kamp mot imperialisterna och deras lakejer. Vårt bistånd och stöd till andra revolutionära folk tjänar just till att hjälpa dem att föra en kamp, i vilken de lutar till sina egna krafter.

Chrusjtjov-revisionisternas propaganda mot folkkriget och den spridning de ger åt defaitism och kapitulationsidéer tjänar till att demoralisera och moraliskt avrusta revolutionära folk överallt. Dessa revisionister gör vad de amerikanska imperialisterna själva inte är i stånd att uträtta och gör dem därmed stora tjänster. De har i hög grad uppmuntrat USA-imperialismen i dess krigsäventyr. De har fullständigt förrätt den marxist-leninistiska revolutionära teorin om krig och har blivit förrädare mot folkkriget.

För att vinna kampen mot den amerikanska imperialismen och föra folkkriget till seger, måste marxist-leninisterna och revolutionärerna över hela världen resolut bekämpa Chrusjtjov-revisionismen.

I dag finner Chrusjtjov-revisionismen allt mindre gehör bland de revolutionära folken i hela världen. Överallt där väpnad aggression och undertryckande äger rum från imperialisternas och deras lakejers sida, där måste också föras folkkrig mot aggressionen och förtrycket. Det är säkert, att sådana krig kraftigt kommer att utvecklas. Detta är en objektiv lag, oberoende av både USA-imperialisternas och Chrusjtjov-revisionisternas vilja. Världens revolutionära folk kommer att sopa undan alla hinder som står i vägen för deras marsch framåt. Chrusjtjov är expedierad. Och hans efterföljare kommer inte att röna ett bättre öde. Imperialisterna, reaktionärerna och Chrusjtjov-revisionisterna, som alla har satt sig emot folkkriget, kommer att sopas bort liksom damm från historiens scen av de revolutionära folkens mäktiga kvast.

* * *

Stora förändringar har ägt rum i Kina och världen under de tjugo år som förflutit sedan segern i försvarskriget mot Japan, förändringar som gjort situationen mer gynnsam än någonsin för världens revolutionära folk och mer ogynnsam än någonsin tidigare för imperialismen och dess lakejer.

Då de japanska imperialisterna började sitt aggressionskrig mot Kina, hade det kinesiska folket endast en mycket liten folkarme och ett mycket litet revolutionärt basområde, och det stod inför österns störste militära despot. Men till och med då sade kamrat Mao Tsetung att det kinesiska folkets krig kunde vinnas och att den japanska imperialismen kunde besegras. I dag har alla folks revolutionära basområden vuxit till aldrig tidigare uppnädd storlek, deras revolutionära rörelse har nått en omfattning som aldrig tidigare, imperialismen är svagare än någonsin och USA-imperialismen, världsimperialismens anförare, lider det ena nederlaget efter det andra. Med största tillförsikt kan vi säga, att folkkriget kan vinnas och den amerikanska imperialismen besegras i alla länder.

Världens folk har nu samlat erfarenheter från Oktoberrevolutionen, det antifascistiska kriget, det kinesiska folkets försvarskrig och befrielsekrig, det koreanska folkets försvarskrig mot den amerikanska aggressionen, det vietnamesiska folkets befrielsekrig och dess försvarskrig mot amerikansk aggression samt folkens revolutionära väpnade kamp i många andra länder. Förutsatt att varje folk studerar dessa erfarenheter väl och på ett skapande sätt införlivar dem med de konkreta betingelserna i revolutionen i sina egna länder, finns det inget tvivel om att

världens revolutionära folk kommer att uppföra ännu mäktigare och sublimare dramer på folkkrigets scener i sina länder, och att de för evigt kommer att från jordens yta sopa bort den gemensamme fienden till alla folk, den amerikanska imperialismen och dess lakejer.

Det vietnamesiska folkets kamp mot den amerikanska aggressionen och för nationens räddning står nu i brännpunkten för världens folk och dess kamp mot amerikansk aggression. Det kinesiska folkets beslutsamhet att stödja och hjälpa Vietnams folk i dess kamp mot amerikansk aggression för nationens räddning är orubblig. Oavsett vad USA-imperialismen kan företa sig för att utsträcka sina krigsäventyr kommer det kinesiska folket att göra allt som står i dess makt för att stödja det vietnamesiska folket intill dess varenda en av de amerikanska angriparna har drivits ut från Vietnam.

USA-imperialisterna ropar nu efter en ny kraftmätning med Kinas folk, efter ett nytt lantkrig i stor skala på Asiens fastland. Om de envisas med att följa i de japanska fascisternas fotspår, må de då göra det om de så önskar. Det kinesiska folket har medel till sitt förfogande för att 1 självt möta ett amerikanskt anfallskrig. Våra metoder är ingen hemlighet. Den viktigaste är fortfarande mobilisering av folket, förlitan på folket, att göra var och en till soldat och att utkämpa ett folkkrig.

Än en gång vill vi säga till de amerikanska imperialisterna: Den stora ocean som utgörs av flera hundra miljoner kineser i vapen, är stor nog för att era par miljoner man angreppstrupper skall gå under i den. Om ni vågar påtvinga oss ett krig, erhåller vi handlingsfrihet. Det kommer då inte att avgöras av er hur kriget skall föras. Vi skall kämpa på de sätt som är mest fördelaktiga för oss för att tillintetgöra fienden där han lättast kan tillintetgöras. Då Kinas folk kunde besegra de japanska angriparna för tjugo år sedan, är det i dag med säkerhet ännu bättre i stånd att klara av de amerikanska angriparna. Den överlägsenhet i fråga om flott- och flygstridskrafter som ni skryter med kan inte skrämja det kinesiska folket, och inte heller atombomben som ni viftar med. Om ni vill skicka trupper, så-kom an, ju fler-desto bättre. Vi skall utplåna så många man ni kan sända och vi kan till och med ge er kvitto på dem. Det kinesiska folket är ett stort och tappert folk. Vi har mod att axla den tunga bördan att bekämpa den amerikanska imperialismen och ge vårt bidrag i kampen för slutsegern över den värste fienden till världens folk.

Det måste med största allvar framhållas, att efter segern i försvarskriget återgick Taiwan till Kina. USA-imperialismens ockupation av Taiwan är absolut oberättigad. Provinsen Taiwan är en oförytterlig del av Kinas territorium. De amerikanska imperialisterna måste utrymma Taiwan. Det kinesiska folket är beslutet att befria Taiwan.

Då vi högtidlighåller 20-årsminnet av segern i försvarskriget mot Japan, måste vi också högtidligt framhålla att de japanska militaristerna, som omhuldas av den amerikanska imperialismen, kommer att erhålla en ännu allvarligare bestraffning om de lämnar utan avseende det beslutna motståndet från Japans och Asiens folk, än en gång hänger sig åt dagdrömmar och åter slår in på sin gamla aggressiva väg i Asien.

Den amerikanska imperialismen förbereder ett nytt världskrig. Men kan detta rädda den från dess dom? Det första världskriget följdes av den socialistiska Sovjetunionens födelse. Det andra världskriget följdes av uppkomsten av en rad socialistiska länder, varjämte många länder vann nationellt oberoende. Om de amerikanska imperialisterna framhärdat i sina planer på ett tredje världskrig, kan det kategoriskt fastslås, att ytterligare hundratals miljoner människor kommer att gå över till socialismen. Imperialisterna får då föga rum kvar på jorden och det är möjligt att hela det imperialistiska systemet bryter samman.

Vi är optimistiska beträffande världens framtid. Vi hyser tillit om att folken kommer att göra slut på krigens epok i människans historia. Kamrat Mao Tsetung framhöll för länge sedan att kriget, detta monstruösa slaktande av människor, ”slutligen kommer att avskaffas genom det mänskliga samhällets framåtskridande, och detta i en icke alltför avlägsen framtid. Men det

finns endast ett sätt att avskaffa det, och det är att bekämpa kriget med krig, att bekämpa kontrarevolutionärt krig med revolutionärt krig.”²⁵

Alla folk som lider under USA-imperialisternas aggression, förtryck och utplundring, förena er! Höj det rättfärdiga folkkrigets fana och kämpa för världsfreden, nationell befrielse, folkdemokrati och socialism! Segern tillhör världens folk!

Leve segern i folkkriget!

²⁵ Mao Tsetung: ”Strategiska problem i Kinas revolutionära krig”, *Militärpolitiska skrifter*, svenska uppl. Vol. I, s. 124.